

Овај документ прибављен је од републичког Тужилаштва за организовани криминал.

Документ достављен је организацији „Три тачке“ као одговор на захтев по основу Закона о слободном приступу информацијама упућеног Тужилаштву 20. јануара 2020. године.

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ТУЖИЛАШТВО ЗА
ОРГАНИЗОВАНИ КРИМИНАЛ
КТ бр.20/11
08. март 2012. године
Београд**

ВИШИ СУДУ БЕОГРАДУ
ПОСЕБНО ОДЕЉЕЊЕ

08 -03- 2012

ПРИМЉЕНО

ПРИТВОР

**ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ПОСЕБНО ОДЕЉЕЊЕ
већу из члана 21 став 4 ЗКП-а**

БЕОГРАД

На основу члана 43 став 2 тачка 5, члана 331 став 1 и 2 Законика о кривичном поступку, и члана 2 став 1 тачка 2 и члана 4 Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала корупције и других посебно тешких кривичних дела, подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

П р о т и в:

1. МИЛОРАДА УЛЕМЕКА,

сада осуђиваног пресудом Посебног одељења Окружног суда у Београду КП-
до

3/04 на казну затвора у трајању од 40 година и пресудом истог суда КП-5/03 на казну затвора у трајању од 40 година, не води се поступак за друго кривично дело, **налази се на издржавању казне затвора у КПЗ Забела у Пожаревцу**

2. ДУШКА МАРИЧИЋА,

до сада осуђиваног пресудом Посебног одељења Окружног суда у Београду КП-6/03 због кривичног дела из члана 47 став 2 тачка 1 и 4 КЗ РС на казну затвора у трајању од 30 година, не води се поступак за друго кривично дело, **налази се на издржавању казне затвора у КПЗ Забела у Пожаревцу**

3. ЗВЕЗДАНА ЈОВАНОВИЋА,

по занимању бивши
службеник МУП-а РС,

до сада осуђиваног пресудом Посебног одељења Окружног суда у Београду КП-5/03 на казну затвора у трајању од 40 година, не води се поступак за друго кривично дело, **налази се на издржавању казне затвора у КПЗ Забела у Пожаревцу**

4. ВЕСЕЛИНА ЛЕЧИЋА,

запосленог у Безбедносно
информативној агенцији,

неосуђиваног према сопственом казивању, не води се поступак за друго кривично дело, **налази се у притвору по решењу истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 број 43/11 од 23.09.2011.године, последњи пут притвор продужен решењем Апелационог суда у Београду Посебно одељење Кр По1 27/11 од 15.12.2011. године,**

5. МИЋА ПЕТРАКОВИЋА,

по занимању полицијски
службеник МУП-а РС, запослен у одреду Жандармерије у Новом Саду,

осуђиваног
према сопственом казивању, пресудом Општинског суда у Брусу 2003. године
због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 195 став 3 КЗ РС
на новчану казну у износу од 18.000,00 динара, не води се поступак за друго
кривично дело, **налази се у притвору по решењу истражног судије
Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 број 43/11 од
23.09.2011.године, последњи пут притвор продужен решењем
Апелационог суда у Београду Посебно одељење Кр По1 27/11 од
15.12.2011. године**

6. ДРАГОСЛАВА КРСМАНОВИЋА,

неосуђиваног
према сопственом казивању, не води се поступак за друго кривично дело,
**налази се у притвору по решењу истражног судије Посебног одељења
Вишег суда у Београду Ки-По1 број 43/11 од 23.09.2011. године,
последњи пут притвор продужен решењем Апелационог суда у
Београду Посебно одељење Кр По1 27/11 од 15.12.2011. године,**

7. ДРАГИШЕ РАДИЋА,

неосуђиваног према сопственом казивању, не води се поступак за
друго кривично дело, **налази се у притвору по решењу истражног судије
Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 број 43/11 од
29.09.2011. године, последњи пут притвор продужен решењем
Апелационог суда у Београду Посебно одељење Кр По1 27/11 од
15.12.2011. године,**

8. ВЛАДИМИРА ПОТИЋА,

полицијског службеника у ПТЈ у Липовици,

неосуђиваног, не води се поступак за друго кривично дело, налази се у притвору по решењу истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 број 43/11 од 23.09.2011. године, последњи пут притвор продужен решењем Апелационог суда у Београду Посебно одељење Кр По1 27/11 од 15.12.2011. године

Што су:

У временском периоду од 09. до 17. новембра 2001. године, у Кули и Београду, окривљени Милорад Улемек, пензионисани командант Јединице за специјалне операције који је и даље имао фактичку власт и неограничени утицај на команданта и припаднике Јединице за специјалне операције, и сада покојни Душан Спасојевић, организатор и вођа криминалне организације тзв. „Земунски клан“, организовали оружану побуну, припадника Јединице за специјалне операције у намери да угрозе уставно уређење, као и да угрозе безбедност државе, са циљем да у времену када се председник Владе Републике Србије др Зоран Ђинђић налазио на службеном путу у САД, а потпредседник Владе и министар унутрашњих послова Душан Михајловић на службеном путу у Копенхагену, и ради тога изазову најпре кризу, а потом и пад Владе, и на тај начин онемогуће остваривање уставних активности Владе Републике Србије, а посебно на проналажењу и изручењу хашких оптуженика, као и спровођењу активности Владе у борби против организованог криминала, постављањем захтева, за смену министра унутрашњих послова Душана Михајловића, смену начелника и заменика начелника Ресора државне безбедности Горана Петровића и Зорана Мијатовића, као и доношење Закона о сарадњи са Хашким трибуналом, у којој оружаној побуни су учествовали припадници Јединице за специјалне операције окривљени Душко Маричић, командант Јединице за специјалне операције, окривљени Звездан Јовановић, помоћник команданта Јединице за специјалне операције за резервни састав, окривљени Мићо Петраковић, помоћник команданта Јединице за специјалне операције за оперативне послове, окривљени Драгослав Крсмановић, помоћник команданта Јединице за специјалне операције за логистику, окривљени Веселин Лечић, помоћник команданта Јединице за специјалне операције за безбедност, окривљени Драгиша Радић, шеф возног парка и заменик команданта Центра Јединице за специјалне операције „Радослав Костић“ у Кули, окривљени Владимир Поттић, припадник Јединице за специјалне операције, као и тачно неутврђен већи број припадника оперативног састава Јединице за специјалне операције, који су прихватили циљеве оружане побуне и били спремни да у остваривању истих употребе ватрено оружје којим су били задужени као припадници Јединице и које су носили приликом изласка из Центра у Кули, при

чему су сви били урачунљиви и свесни свог дела и његове забрањености, чије извршење су хтели, па су тако:

- окривљени Милорад Улемек Легија у заједници и по договору са сада покојним Душаном Спасојевићем, као организатор оружане побуне преко окривљеног Душка Маричића наредио да сви припадници Јединице напусте своје обавезе и задатке које су обављали ван Центра у Кули, врате се у Центар, јаве команданту Јединице окривљеном Душку Маричићу који се са већим бројем припадника већ налазио у просторијама Центра у Кули, након чега је окривљени Милорад Улемек и сам отишао у Кулу, а по његовом наређењу, које је спровео окривљени Душко Маричић преко својих помоћника и окривљеног Драгише Радића, шефа возног парка и заменика комаданта Центра, који су преносили и извршавали наређења комаданта припадницима којима су руководили, па су тако свим припадницима Јединице у Центру одузети мобилни телефони, чиме је онемогућено комуницирање припадника Јединице са спољним светом, осим у случајевима када је то дозвољавао окривљени Душко Маричић, након чега су:

- дана 09.11.2001. године у поподневним часовима, у телефонском разговору окривљени Веселин Лечић, официр за безбедност у Јединици за специјалне операције, по наређењу окривљеног Милорада Улемек Легије, из Центра у Кули, обавестио Горана Петровића, начелника Ресора државне безбедности, као непосредно вишег старешину, да су припадници Јединице незадовољни учешћем припадника Јединице у акцији лишења слободе браће Бановић, који су након лишења слободе испоручени Хашком трибуналу, да су приликом учешћа у наведеној акцији злоупотребљени, као и да је акција изведена противно закону, а што је такође у телефонском разговору у 15,53 часа Горану Петровићу поновио и окривљени Душко Маричић, захтевајући од њега да одмах дође на преговоре у Кулу, на који одлазак у Кулу Горан Петровић није пристао, након чега је окривљени Душко Маричић у име Јединице за специјалне операције факсом обавестио министра унутрашњих послова Душана Михајловића и начелника Ресора државне безбедности Горана Петровића да Јединица одбија даљу послушност и повлачи се у Центар, а потом исте вечери у просторијама Центра у Кули организовали и одржали конференцију за новинаре, на којој конференцији је по наређењу окривљеног Душка Маричића, окривљени Владимир Потих прочитао захтеве Јединице за специјалне операције, које је по налогу окривљеног Душка Маричића формулисао окривљени Веселин Лечић, по којима ће Јединица за специјалне операције предузети: „...обуставу свих хапшења свих лица са оптужница хашких до доношења Закона о сарадњи са Хашким трибуналом, као и смену министра Унутрашњих послова господина Душана Михајловића како би се убудуће понашање овог министарства увело у законске и уставне оквире“, након чега су обуставили сваку комуникацију са претпостављеним старешинама, функционерима и државним институцијама,

- дана 10. новембра 2001. године у намери демонстрације силе и моћи у остваривању својих циљева, угрозили безбедност земље, тако што је одређени број маскираних припадника оперативног састава Јединице за специјалне

операције, по наређењу окривљеног Душка Маричића под командом окривљеног Звездана Јовановића изашли са борбеним возилима и личним наоружањем и блокирали саобраћај на петљи ауто-пута Е 75 код Врбаса у периоду од 13,00 – 15,00 часова, којом приликом су били спремни на употребу оружја, уколико би дошло до интервенције војске или припадника полицијских снага земље,

- дана 11. новембра 2001. године окривљени Милорад Улемек Легија, најпре послао поруку Чедомиру Јовановићу, шефу посланичке групе ДОС-а у Народној скупштини Републике Србије и блиском сараднику председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића, преко сада покојног Душана Спасојевића, са текстом: „Ако мислите да се све ово мирно заврши, Зоран и ти дођите вечерас“, са потписом „Берета, ФС 98“, а истога дана у касним вечерњим часовима, на састанку који је одржан у просторијама Центра у Кули окривљени Милорад Улемек одбио захтев председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића да он и сви припадници Јединице за специјалне операције прекину оружану побуну, и остао код захтева Команде Јединице за сменом министра полиције Душана Михајловића, захтевајући и смену начелника и заменика начелника Ресора државне безбедности Горана Петровића и Зорана Мијатовића, док су припадници Јединице за специјалне операције окривљени Мићо Петраковић и окривљени Драгослав Крсмановић за време трајања наведеног састанка, у засебној просторији изолованог држали Чедомира Јовановића, недозволивши му учешће у разговорима,

- дана 12. новембра 2001. године у намери демонстрације силе и моћи у остваривању својих циљева, угрозили безбедност земље, тако што су, по наређењу окривљеног Милорада Улемек, припадници оперативних састава Јединице за специјалне операције у неутврђеном броју, на чијем челу је био окривљени Душко Маричић, командант Јединице, међу којима су били и окривљени Звездан Јовановић, Мићо Петраковић, Веселин Лечић, Владимир Потих и Драгиша Радић, као и окривљени Милорад Улемек, из Центра у Кули дошли у Београд са возилима марке „Хамер“, личним наоружањем, аутоматским пушкама и са монтираним пушкомитраљезима на појединим возилима и на ауто путу кроз Београд, као једној од најважнијих саобраћајница у републици, код Сава центра у смеру ка мосту Газела од раних јутарњих сати блокирали саобраћај, спремни на употребу оружја, уколико би дошло до интервенције војске или припадника полицијских снага земље, а за време боравка на Газели Милорад Улемек је водио телефонске разговоре са сада покојним Душаном Спасојевићем који му је преносио реакције јавности и ставове државних органа, истовремено Душан Спасојевић пружао припадницима Јединица логистичку подршку, по унапред организованом сценарију организовао поделу хране припадницима Јединице, у намери приказивања подршке грађана оваквом чину „протеста“, а окривљени Душко Маричић у разговору са Зораном Мијатовићем, замеником начелника Ресора државне безбедности, који је на разговор дошао по наређењу начелника РДБ-а Горана Петровића, одбио наређење да ЈСО прекине побуну и врати се у Центар у Кулу,

- у периоду од 13. до 17. новембра 2001. године, организатори оружане побуне окривљени Милорад Улемек Легија и сада покојни Душан Спасојевић су слали јасне поруке државним органима Републике Србије, да ће Јединица за специјалне операције радикализовати захтеве и до сада постављене циљеве, и да ће побуна у наредним данима обухватити насилно заузимање аеродрома у Београду, заузимање зграде телевизије и зграде Владе Републике Србије, окривљени Милорад Улемек на више састанака и разговора одбијао захтеве премијера Ђинђића и Владе Републике Србије за прекидом побуне и разрешењем настале ситуације, које захтеве је пренео Чедомир Јовановић, а окривљени Душко Маричић такође одбио захтеве министра унутрашњих послова Душана Михајловића, инсистирајући да Влада Републике Србије испуни све постављене циљеве оружане побуне, а када је Влада Републике Србије прихватила оставке начелника и заменика начелника Ресора државне безбедности Горана Петровића и Зорана Мијатовића, и на место начелника Ресора државне безбедности поставила Андреју Савића, а за заменика начелника Милорада Брацановића којим кадровским решењима су организатори побуне окривљени Милорад Улемек и сада покојни Душан Спасојевић били задовољни донели одлуку о прекиду оружане побуне, тако што је окривљени Милорад Улемек дана 17.11.2001. године у 06,47 часова наредио команданту Јединице за специјалне операције окривљеном Душку Маричићу прекид побуне наредбом: „да се све повуче, да се борбена готовост стави у нулто стање”,

чиме су:

окривљени Милорад Улемек извршио кривично дело оружане побуне из члана 124 став 2 у вези става 1 Кривичног закона СРЈ,

а

окривљени Душко Маричић, Звездан Јовановић, Веселин Лечић, Мићо Петраковић, Драгослав Крсмановић, Драгиша Радић и Владимир Поттић извршили кривично дело оружане побуне из члана 124 став 1 Кривичног закона СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 Кривичног закона СРЈ

ПРЕДЛАЖЕМ

Да Виши суд у Београду, Посебно одељење закаже и одржи главни претрес, на који позвати:

1. Тужиоца за организовани криминал,

2. окривљене:

2.1. Милорада Улемека,

- 2.2. Душка Маричића,
- 2.3. Звездана Јовановића, који се налазе у КПЗ Забела у Пожаревцу,
- 2.4. Веселина Лечића,
- 2.5. Мића Петраковића,
- 2.6. Драгослава Крсмановића,
- 2.7. Драгишу Радића и
- 2.8. Владимира Потића, који се налазе у притвору Окружног затвора у Београду,

3. браниоце окривљених са адреса из списка,

4. сведоке:

- 4.1. Душана Михајловића, из Београда, у
- 4.2. Горана Петровића, из Београда,
- 4.3. Зорана Мијатовића, из Београд,
- 4.4. Милорада Брацановић, из Београда,

б,

- 4.5. Чедомира Јовановића,

- 4.6. Жарко Кораћ, из Београда,
- 4.7. Драган Веселинов из Панчева, у
- 4.8. Драган Миловановић из Земуна,
- 4.9. Љубишу Буху, из Сурчина,
- 4.10. Сашу Пејаковића, из Београда,

се налази на издржавању казне затвора у КПЗ Сремска Митровица,

- 4.11. Душана Крсмановића, из Руме,

се налази на издржавању казне затвора у КПЗ Сремска Митровица,

- 4.12. Дејана Миленковића, из Београда,

који се налази у програму заштите Јединице за заштиту МУП-а РС,

- 4.13. Слободана Ергарца, из Београда,

- 4.14. Александра Поповића, из Београда,

који

који

Да суд у доказном поступку прочита:

регистратор број 1 списка предмета:

- службену белешку Тужилаштва за организовани криминал Ктр.бр.677/10 од 25.02.2011. године о разговору са Дејаном Миленковићем (стр. 206-210),

- службену белешку Тужилаштва за организовани криминал Ктр.бр.677/10 од 14.03.2011. године о разговору са Сашом Пејаковићем (стр. 211-213),

- службену белешку Тужилаштва за организовани криминал Ктр.бр.677/10 од 14.03.2011. године о разговору са Душаном Крсмановићем (стр. 214-217),

- службену белешку МУП-а РС, ПУ за град Београд, УКП-а, Одељења за сузбијање крвних и сексуалних деликата број ПО-560/11 од 17.03.2011. године о обавештењу примљеном од грађана Љубише Бухе, (стр. 218-220),
- службену белешку МУП-а РС, ПУ за град Београд, УКП-а, Одељења за сузбијање крвних и сексуалних деликата број ПО-560/11 од 24.08.2011. године о обавештењу примљеном од грађана Душана Михајловића, (стр. 221-229),
- службену белешку МУП-а РС, ПУ за град Београд, УКП-а, Одељења за сузбијање крвних и сексуалних деликата број ПО-560/11 од 31.08.2011. године о обавештењу примљеном од грађана Чедомира Јовановића, (стр. 230-240),
- службену белешку МУП-а РС, ПУ за град Београд, УКП-а, Одељења за сузбијање крвних и сексуалних деликата број ПО-560/11 од 12.09.2011. године о обавештењу примљеном од грађана Горана Петровића, (стр. 241-245),
- службену белешку МУП-а РС, ПУ за град Београд, УКП-а, Одељења за сузбијање крвних и сексуалних деликата број ПО-560/11 од 15.09.2011. године о обавештењу примљеном од грађана Милорада Брацановића, (стр. 246-252),
- извештај из казнене евиденције МУП-а РС, ПУ Пирот од 22.09.2011. године за Владимира Потиха,

регистратор број 4 списка предмета:

- да суд прегледа снимке са два ДВД-а са ознаком „РТС“ и „Б 92“, који се односе на побуну ЈСО новембра месеца 2001. године, (стр.797),
- препис магнетофонског снимка са конференције за штампу (Кула) Душана Михајловића, потпредседника Владе Републике Србије и министра Унутрашњих послова одржане 13. новембра 2001. године (стр. 886),

регистратор број 7 списка предмета:

- стенографске белешке са 62. седнице Владе Републике Србије која је одржана 14. новембра 2001. године, (стр. 1421-1455),
- стенографске белешке са 61. седнице Владе Републике Србије која је одржана 11. новембра 2001. године, (стр. 1464-1508),
- Правилник о унутрашњој организацији Јединице за специјалне операције Ресора државне безбедности (стр. 1579-1583),
- извештај МУП-а РС, Ресора државне безбедности, ЦРДБ-а Београд на околности везане за хапшење браће Ненада и Предрага Бановића (стр. 1587-1589),
- информацију МУП-а РС, РДБ-а, ЈСО-а број 01-2231/2001 од 18.11.2001. године у вези ангажовања припадника ЈСО – РДБ у хапшењу браће Бановић у Обреновцу (стр. 1592-1593),
- фотокопију дописа МУП-а РС, РДБ – ЈСО, Центар „Радослав Костић“ од 09.11.2001. године (стр. 1594),
- службену белешку МУП-а РС, РДБ – ЈСО, Центар „Радослав Костић“ од 11.11.2001. године (стр. 1595),
- временик догађања за дан 09.11.2001. године (стр. 1596-1601),
- временик догађања за дан 10.11.2001. године (стр. 1602-1604),
- временик догађања за дан 11.11.2001. године (стр. 1605-1606),

- временик догађања за дан 12.11.2001. године (стр. 1607-1608),
- временик догађања за дан 13.11.2001. године (стр. 1609-1611),
- преглед телефонских позива припадника (стр. 1612-1616),
- временик догађања за дан 14.11.2001. године (стр. 1617),
- временик догађања за дан 15.11.2001. године (стр. 1618),
- временик догађања за дан 16.11.2001. године (стр. 1619),
- преглед телефонских позива припадника (стр. 1620-1624),
- временик догађања за дан 17.11.2001. године (стр. 1625),

Да суд службеним путем прибави извештаје из казнене евиденције за окривљене Милорада Улемекa, Душка Маричића, Звездана Јовановића, Веселина Лечића, Мићу Петраковића, Драгослава Крсмановића и Драгишу Радића.

Предлажем да суд према окривљенима Веселину Лечићу, Мићу Петраковићу, Драгославу Крсмановићу, Драгиши Радићу и Владимиру Потићу продужи притвор у смислу одредби члана 211 став 1 тачка 4 ЗКП-а.

Образложење

Сprovedеном истрагом од стране истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 број 43/11, утврђено је чињенично стање, из кога несумњиво произилази да су сви окривљени починили кривично-правне радње детаљно описане у диспозитиву ове оптужнице, а које радње представљају обележје кривичног дела оружане побуне из члана 124 став 1 и 2 Кривичног закона СРЈ.

Оправдана сумња да су окривљени извршили кривично дело оружане побуне из члана 124 став 1 и 2 Кривичног закона СРЈ, произилази из чињеничног стања, а које је утврђено на основу дела одбране оптужених, на основу исказа испитаних сведока, као и из свих других писмених доказа, који су предложени да се као доказ изведу на главном претресу.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да су, у временском периоду од 09. до 17.11.2001. године, окривљени Милорад Улемек, пензионисани командант Јединице за специјалне операције, и сада покојни Душан Спасојевић, организатор криминалне организације тзв. „Земунски клан“, организовали оружану побуну Јединице за специјалне операције, која се налазила у саставу Ресора државне безбедности при Министарству унутрашњих послова Републике Србије. Окривљени Милорад Улемек, иако у време побуне пензионер и бивши командант Јединице за специјалне операције, имао је и даље фактичку власт и неограничени утицај на тадашњег команданта Јединице Душка Маричића, његове помоћнике, заменике и остале припаднике Јединице. Сада покојни Душан Спасојевић је у означено време био организатор организоване криминалне групе тзв. „Земунски клан“, чији припадници су до момента побуне

извршили велики број најтежих кривичних дела на територији Републике Србије. Обзиром да је већ у то време Влада Републике Србије са премијером др Зораном Ђинђићем, предузела низ активности и јавно објавила план борбе против организованог криминала, организатори оружане побуне Јединице за специјалне операције су имали чврст мотив да се супродставе Влади Републике Србије и самом премијеру Зорану Ђинђићу. Циљ организатора оружане побуне је био угрожавање уставног уређења државе, као и угрожавање безбедности, а за почетак оружане побуне је био одабран моменат када је председник Владе Републике Србије др Зоран Ђинђић био на службеном путу у САД-у, а и потпредседник Владе и министар Унутрашњих послова Душан Михајловић је такође био на службеном путу у Копенхагену. Намера организатора побуне окривљеног Улемек и Душана Спасојевића је била да одмах на почетку побуне изазову кризу Владе, а потом и пад Владе Републике Србије и на тај начин спрече Владу и премијера Зорана Ђинђића да спроведу зацртане активности које су се огледале у проналажењу и изручењу хашких оптуженика, те спровођењу активности Владе у борби против организованог криминала, на који начин су угрозили уставно уређење државе.

У остваривању ових својих циљева, по договору окривљених Улемек и Спасојевића, окривљени Улемек је преко окривљеног Душка Маричића који је у то време био командант Јединице за специјалне операције, а на кога је неограничени утицај имао Милорад Улемек, повукао све припаднике Јединице који су се налазили ван Центра у Кули, у Центар, а потом у Кулу и сам Улемек отишао, где су свим припадницима одузети мобилни телефони, и тиме онемогућено комуницирање са спољним светом, осим комуникације које је дозвољавао окривљени Маричић.

По договору организатора оружане побуне 09.11.2001. године окривљени Веселин Лечић, официр за безбедност у Јединици за специјалне операције обавештава начелника Ресора државне безбедности Горана Петровића да су припадници Јединице приликом хапшења хашких оптуженика браће Бановић дана 08.11.2001. године били злоупотребљени, противно закону и обећању да Јединица неће учествовати у хапшењу хашких оптуженика. По договору организатора исту информацију је и окривљени Душко Маричић пренео у телефонском разговору Горану Петровићу и позвао га на разговор у Кулу, на који одлазак у Кулу Горан Петровић није пристао. Наведени разлози незадовољства припадника Јединице приликом хапшења су били само формално искоришћени као разлози за оружану побуну, са циљем да се прикрију прави разлози и циљеви побуне. Истога дана по договору организатора командант Јединице окривљени Маричић је факсом обавестио министра Унутрашњих послова Душана Михајловића и начелника Ресора државне безбедности Горана Петровића да Јединица одбија даљу послушност и повлачи се у Центар.

Исте вечери у просторијама Центра у Кули је организована и одржана конференција за новинаре, где су постављени услови Влади Републике Србије који су се односили на обуставу свих хапшења лица са хашких оптужница, доношење Закона о сарадњи са Хашким трибуналом, као и смена министра

Унутрашњих послова Душана Михајловића. Ово су били јасни политички захтеви уперени на слом Владе. У току оружане побуне припадници су два пута демонстрирали своју силу и моћ и то тако што је најпре 10. новембра 2001. године одређени број припадника оперативног састава ЈСО-а по наређењу окривљеног Маричића, а на челу са окривљеним Јовановићем, са борбеним возилима и наоружањем изашли и блокирали саобраћај на ауто-путу код Врбаса, уз спремност на употребу оружја уколико би било интервенције припадника других полицијских снага земље. У циљу смиривања и обуставе оружане побуне Влада Републике Србије и ресорно министарство су покушавали преговорима да исту прекину, па је на позив организатора побуне Улемек 11. новембра 2001. године у касним вечерњим сатима премијер Зоран Ђинђић, који се вратио у земљу, отишао у преговоре у Центар у Кули, где је разговарао са организатором побуне Улемеком, којом приликом је Улемек одбио захтев председника Владе да се оружана побуна прекине, остао код захтева за сменом министра полиције, захтевајући сада и смену начелника и заменика начелника Ресора државне безбедности.

Само неколико сати после разговора са премијером Ђинђићем поновили су демонстрацију силе и моћи, тако што су по налогу организатора припадници оперативног састава Јединице за специјалне операције у неутврђеном броју на челу са окривљеним Душком Маричићем, командантом, међу којима су били и окривљени Звездан Јовановић, Мићо Петраковић, Веселин Лечић, Владимир Потих, Драгиша Радић, као и сам организатор Милорад Улемек, возилима „Хамер“, наоружани личним наоружањем, аутоматским пушкама и монтираним пушкомитраљезима на возилима блокирали једну од најважнијих саобраћајница у републици – ауто-пут у Београду код Сава центра чиме су угрозили безбедност. За време трајања блокаде, организатор побуне Душан Спасојевић је био у сталној вези са Милорадом Улемеком, преносећи му реакције јавности, и пружао је логистичку подршку оваквом изласку припадника Јединице. Том приликом окривљени Маричић је одбио наређење Зорана Мијатовића за прекид побуне. И врло јасни и чврсти напори Владе и других државних органа да припадници Јединице прекину побуну нису уродили плодом. Нису прихваћени захтеви које је Јединици пренео Чedomир Јовановић, нити пак министар Унутрашњих послова Душан Михајловић, који је у једном моменту у циљу прекида оружане побуне био вољан да и да оставку.

Обзиром на трајање побуне од неколико дана Влада Републике Србије, која је на две седнице разматрала могућност разрешења настале ситуације, је прихватила оставке Зорана Мијатовића и Горана Петровића, и на место начелника Ресора државне безбедности поставила Андреју Савића, а за његовог заменика Милорада Брацановића, и тиме делимично испунила захтеве организатора побуне. Оваква кадровска решења су била задовољавајућа за организаторе побуне, иако још са дозом незадовољства јер није дошло до смене министра Михајловића, пристала је на прекид побуне, коју одлуку о прекиду је донео организатор окривљени Милорад Улемек.

Одлучне чињенице да су оружану побуну организовали окривљени Милорад Улемек и сада покојни Душан Спасојевић, а да су остали окривљени

као и већи број припадника Јединице за специјалне операције учествовали у оружаном побуну, доказују се свим доказима који су предложени да се изведу на главном претресу.

Чињенице којима се доказује да су окривљени Милорад Улемек и сада покојни Душан Спасојевић организатори оружане побуне се доказују исказима сведока Чедомира Јовановића садржаним у службеној белешци МУП-а Републике Србије број ПО.560/11 од 31.08.2011. године и записнику истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 бр.43/11 од 09.11.2011. године, Дејана Миленковића садржаним у службеној белешци Тужилаштва за организовани криминал број Кт.677/10 од 25.02.2011. године и записнику истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 бр.43/11 од 10.11.2011. године, Љубише Бухе садржаним у службеној белешци МУП-а Републике Србије број ПО.560/11 од 17.03.2011. године и записнику истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 бр.43/11 од 10.11.2011. године, Душана Крсмановића садржаним у службеној белешци Тужилаштва за организовани криминал број Кт.677/10 од 14.03.2011. године и записника истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 бр.43/11 од 02.12.2011. године, Душана Михајловића садржаним у службеној белешци МУП-а Републике Србије број ПО.560/11 од 24.08.2011. године и записнику истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 бр.43/11 од 30.11.2011. године, Милорада Брацановића садржаним у службеној белешци МУП-а Републике Србије број ПО.560/11 од 15.09.2011. године и записнику истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 бр.43/11 од 08.11.2011. године, Саше Пејаковића садржаним у службеној белешци Тужилаштва за организовани криминал број Кт.677/10 од 14.03.2011. године, сведока Слободана Ергарца са записника истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 бр.43/11 од 23.01.2012. године, те из дела одбране окривљених Душка Маричића, Звездана Јовановића и Веселина Лечића.

Чињеница да су организатори и учесници оружане побуне одбили даљу послушност министру Унутрашњих послова и начелнику Ресора државне безбедности, доказује се увидом у копију дописа команданта ЈСО-а Маричића (страна списка 1594), исказима сведока Горана Петровића садржаним у службеној белешци МУП-а Републике Србије број ПО.560/11 од 12.09.2011. године и записнику истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 бр.43/11 од 19.12.2011. године, Душана Михајловића са напред наведене белешке и записника, те снимка конференције за новинаре, са ДВД-а РТС-а и Б 92, (страна списка 797).

Чињенице демонстрације силе и моћи и изласци припадника оперативног састава ван Центра у Кули, на ауто-пут код Врбаса и у Београду, доказују се одбранама окривљених Душка Маричића, Звездана Јовановића, Веселина Лечића, Миће Петраковића, Владимира Поттића и Драгише Радића датим у току истражног поступка, исказима сведока Зорана Мијатовића са записника истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 бр.43/11 од 07.11.2011. године, сведока Дејана Миленковића, Душана Крсмановића,

Љубише Бухе, Саше Пејаковића, садржаним у горе наведеним белешкама и записницима, као и исказима сведока Александра Поповића са записника истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 бр.43/11 од 23.01.2012. године.

Чињенице да су старешине Ресора државне безбедности, министар Унутрашњих послова Републике Србије и председник владе др Зоран Ђинђић одлазили на преговоре у Центар у Кулу, и разговарали са организатором и учесницима оружане побуне, захтевајући од њих обуставу побуне, доказују се исказима сведока Чедомира Јовановића, Душана Михајловића, Милорада Брацановића, Дејана Миленковића, Слободана Ергарца, Александра Поповића садржаних у горе наведеним службеним белешкама и записницима, Жарка Кораћа са записника истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 бр.43/11 од 05.03.2012. године, из одбрана окривљених Душка Маричића, Звездана Јовановића, Веселина Лечића, Миће Петраковића и Драгише Радића, као и снимцима са два ДВД-а РТС-а и Б 92.

Унутрашња организација Јединице за специјалне операције, деловање Јединице и начин руковођења Јединицом доказује се Правилником о унутрашњој организацији Јединице за специјалне операције Ресора државне безбедности (страна списка 1579-1583).

Чињенице да је Влада Републике Србије расправљала о оружаној побуни и напори Владе да се превазиђе настала ситуација, као и смена начелника и заменика начелника Ресора државне безбедности и постављење Андреје Савића и Милорада Брацановића на руководеће функције у Ресору, доказују се увидом у стенографске белешке 61. седнице Владе Републике Србије одржане 11.11.2001. године и 62. седнице одржане 14.11.2001. године, те исказа сведока Чедомира Јовановића, Жарка Кораћа, Милорада Брацановића и Душана Михајловића садржаних у горе наведеним службеним белешкама и записницима Драгана Веселинова са записника истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 бр.43/11 од 05.03.2012. године и Драгана Миловановића са записника истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Ки-По1 бр.43/11 од 05.03.2012. године.

Чињеницу да су припадници Јединице за специјалне операције у току оружане побуне те јединице обављали комуникацију са спољним светом фиксним телефоном преко централе, доказује се времеником догађаја са садржајем појединих разговора и прегледом телефонских позива припадника (страна списка 1596 – 1625).

Окривљени Милорад Улемек у истражном поступку није желео да изнесе своју одбрану, нити да одговара на питања.

Окривљени Душко Маричић, у својој одбрани навео је да је у време протеста Јединице за специјалне операције био командант те јединице. Све

одлуке је доносио он, а не Милорад Улемек, који је у време протеста био пензионер, али је лично дао подршку протесту и могао је да изнесе своје лично мишљење и даје предлоге.

Протест је последица злоупотребе Јединице за специјалне операције у хапшењу хашких оптуженика, браће Бановић. Усмену наредбу за њихово хапшење дао је заменик начелника ресора Државне безбедности Зоран Мијатовић, а њему, Веселину Лечићу и Звездану Јовановићу ту наредбу је пренео начелник београдског центра Државне безбедности, чијег имена се сада не сећа. Цео план акције хапшења разрадили су окривљени Душко Маричић, Веселин Лечић и Звездан Јовановић, а у акцији хапшења били су он и Лечић. Након што је схватио да су припадници Јединице злоупотребљени, дошао је на идеју да организује протест Јединице са циљем да злоупотребе престану. Пре него што је одлучио да Јединица ступи у протест, консултовао се са својим помоћницима, који су се са тим сложили. Њихови захтеви су били смена Горана Петровића, начелника Ресора државне безбедности, Зорана Мијатовића, заменика начелника, а касније и Душана Михајловића, министра полиције. Захтеве за наведеним сменама је он лично осмислио. На самом почетку протеста лично је наредио да сви припадници Јединице који су били ван Центра, дођу у Кулу. Такође је наредио да нико не напушта Центар, као и да сви припадници предају своје мобилне телефоне. Хитне разговоре одобравали су он и Веселин Лечић.

Мићо Петраковић није учествовао у хапшењу браће Бановић, нити у протесту у Београду, односно све време протеста је био у Кули.

Пре изласка у Београд код Сава центра, део Јединице излазио је и на ауто-пут у Кули, било је мало припадника негде око 12 и два борбена возила „Хамер“. Ови припадници су из Центра изашли по његовом наређењу, са намером да се скрене пажња на проблеме у ЈСО. Он лично није излазио из Центра у Кули.

У циљу манифестације свог протеста Јединица је одлучила да изађе у Београд. Пре изласка у Београд, јединица је издала и писмено саопштење за јавност, које је по његовом наређењу написао помоћник за безбедност Веселин Лечић. Лечићу није рекао како ће да гласи саопштење, али је заједно са њим и Крсмановићем, одредио да саопштење као најхрабрији прочита припадник Јединице Поттић. У припреми јединице за излазак у Београд сем њега учествовао је Мићо Петраковић, помоћник за оперативне послове, Веселин Лечић, помоћник за безбедност, Звездан Јовановић, помоћник за резервни састав и Драгослав Крсмановић, помоћник за логистику. Возила су паркирали на ауто-путу испред Сава Центра и саобраћај је могао да се одвија. Са Зораном Мијатовићем који је долазио испред Сава центра није хтео да разговара. Зоран Мијатовић том приликом није издао никакво наређење. На протест код Сава Центра изашао је цео оперативни састав Јединице који је бројао 180 припадника, без учешћа припадника логистике. Припадници Јединице били су наоружани припадајућим ватреним оружјем калибра 12,7 милиметара, пиштољима које су носили за појасом и аутоматским пушкама које су оставили у возилима, а на „Хамерима“ су били митраљези који формацијски припадају тим возилима. Бестрзајни топови формацијски су припадали појединим возилима „Хамер“, али се не сећа да ли су били монтирани на њима. Протест код Сава

центра обезбеђивали су припадници МУП-а. До тога је случајно дошло, јер МУП није знао за њихов излазак.

За време трајања протеста у Центар у Кулу долазили су премијер Зоран Ђинђић, Милорад Улемек и Чедомир Јовановић. Овај окривљени нема сазнања да је премијер разговарао са Милорадом Улемеком, нити да су у Центар долазили Дејан Миленковић и Душан Спасојевић. Да ли је у Центар долазио Милорад Брацановић, не сећа. Окривљени Маричић је негирао да су припадници Јединице током протеста планирали заузимање аеродрома, зграде Владе Србије и РТС-а.

Окривљени Маричић даље је изјавио да је Драгиша Радић у време протеста вршио дужност заменика начелника Центра у Кули, а начелник је био човек за кога мисли да се презива Јерков.

Окривљени Звездан Јовановић, у својој одбрани датој током истраге изјавио је да је у време протеста био помоћник команданта Јединице за специјалне операције за резервни састав.

Дана 06. или 07.11.2001. године на позив начелника Ресора Државне безбедности, који позив је заменик начелника Зоран Мијатовић пренео преко команданта Маричића, са Душком Маричићем и Веселином Лечићем, окривљени Јовановић отишао је на састанак у београдски Центар Ресора ДБ, на коме је био заменик београдског центра, оперативац задужен за праћење, и треће лице кога се не сећа. На састанку су им предочене фотографије двојице мушкараца, који треба да се ухапсе. Речено им је да се ради о опасним криминалцима који су добро организовани. У извршењу задатка учествовало је четири припадника антитерористичке групе, командант Маричић, помоћник за безбедност Лечић и он-Звездан Јовановић. Наређено им је да лица ухапсе на пијаци. Лица нису пружала отпор, била су безопасна, и код њих није нађено оружје. У вечерњим часовима окривљени је чуо да су браћа Бановић депортовани у Хаг, па је то повезао са хапшењем двојице мушкараца тога дана у Обреновцу. Наредног дана у Центару у Кули од команданта Маричића захтевао је да позове начелника Ресора Горана Петровића и тражи да дође у Кулу и припадницима Јединице објасни све околности хапшења браће Бановић, а нарочито да су Јовановић и Маричић обманути, јер нису знали кога хапсе. Чуо је да у Јединици постоји револт због хапшења претходног дана. Горан Петровић је одбио да дође у Центар. Након тога Маричић је захтевао од Лечића, помоћника за безбедност, да обавести Горана Петровића о незадовољству у Јединици и да Петровић због тога треба да дође у Кулу, што је Петровић одбио и Маричићу рекао да он дође у Београд. У међувремену Звездан Јовановић је тражио од Маричића, да позове све припаднике Јединице који се налазе ван Центра у Кулу, на коме су он и Маричић објаснили припадницима да су преварени и злоупотребљени и да нису знали да хапсе хашке оптуженике. Маричић је телефоном позвао Горана Петровића и упозорио га да, ако не дође у Кулу, Јединица ће ступити у протест. Након тога, на иницијативу окривљеног Јовановића, припадницима Јединице одузети су сви мобилни телефони, а инсталиран је само један телефон у канцеларији код команданта Маричића. Крсмановићу, Лечићу и осталим официма мобилне телефоне одузео је Звездан Јовановић. Након тога ступили су у протест који су организовали командант Душко Маричић и окривљени Звездан Јовановић, формулисали су захтеве који

су пренети Душану Михајловићу кад је дошао у Кулу. Тражили су смену Горана Петровића и Зорана Мијатовића, оставку министра Душана Михаиловића и доношење Закона о сарадњи са Хашким трибуналом. Мисли да су захтеви путем факса достављени и у начелство Ресора и МУП, уз обавештење да су до испуњења истих у протесту. Појачали су блокаду улаза у Центар у Кули. За време протеста у Центар у Кулу је долазио Милорад Улемек, коме је било дозвољено да остане у Центру, због његових добрих односа са политичарима. До Центра су долазили Ненад Чанак, генерал Перишић, председник општине Кула, Горан Радосављевић звани Гури, у то време командант Жандармерије, Милорад Брацановић, али у Центар нису пуштени, нити је са ових лицима било ко разговарао.

Окривљени Звездан Јовановић је самоиницијативно одлучио и са једним делом Јединице, 4-5 хамера изашао је и блокирао ауто пут Нови Сад – Суботица, код Врбаса. Разлог изласка Јединице је био тај да се привуче медијска пажња. Приликом изласка припадници Јединице били су наоружани пиштољима и „дугим цевима“ које су дужили. Није сигуран да ли је на возилима „Хамер“ било наоружања које формацијски припада тим возилима. Сећа се да су у Центар дошли министар Михајловић и Чедомир Јовановић и по обављеном разговору са њима одржана је конференција за штампу на којој је саопштење Јединице са захтевима прочитао припадник Јединице Поттић. Поттић је изабран на предлог шефова тимова, пошто је био анониман, а добро је говорио. Да би заштитили његов идентитет ставили су му ознаку мајора и плочицу са презименом Батић.

На састанку са министром Михајловићем у Центру у Кули, поред окривљеног Јовановића, били су Душко Маричић, Мићо Петраковић, Веселин Лечић и Драгослав Крсмановић. Са министром дошао је Чедомир Јовановић, али није присуствовао састанку, јер је политичар. Михајловић је руком написао и потписао своју оставку, а затим тражио да се она откуца, али Чедомир Јовановић је написану оставку поцепао. Након тога Михајловић је пред новинарима рекао да Влади Републике Србије нуди своју оставку.

За време протеста Јединице у Центар у Кули долазио је премијер Ђинђић и разговарао са Милорадом Улемеком. Након тог разговора, Легија им је рекао да премијер не пристаје на смену министра Михајловића.

Окривљени Јовановић је код команданта Маричића инсистирао да Јединица изађе код Сава Центра у Београду. Остали припадници команде, Лечић, Петраковић, Крсмановић, као и Улемек, били су против тог предлога, али је командант Маричић његов предлог прихватио. Испред Сава Центра изашао је највећи део оперативног састава чији су припадници тада били наоружани само пиштољима. Могуће је да је на неким од „Хамера“ било оружје које тај тим и дужи. Код Сава Центра долазио је Зоран Мијатовић и кратко разговарао са Маричићем.

Наредних дан Легија је више пута одлазио у Београд на састанак са премијером. По повратку са једног од састанака, Легија их је обавестио да су смењени Горан Петровић и Зоран Мијатовић, да је премијер Ђинђић обећао доношење Закона о сарадњи са Хашким трибуналом, као и да је гарантовао да Јединица неће сносити консеквенце због протеста, али да министра Михајловића неће сменити. Легија је још једном ишао код премијера на

разговор након чега су донели одлуку да се протест заврши, а преко медија је објављено да су смењени Горан Петровић и Зоран Мијатовић.

Иако није био командант Јединице, окривљени Јовановић лично је доносио неке одлуке и предлагао доношење одлука Маричићу на кога је имао утицај.

Окривљени Улемек је за време протеста био у Центру у Кули, али није доносио одлуке везане за протест Јединице.

На почетку протеста Чедомир Јовановић је долазио у Центар у Кулу, где је разговарао са окривљеним Улемеком.

Душана Спасојевића и Андреју Савић није познавао у време протеста.

Негирао је да су имали план да заузму зграду аеродрома, Владе Србије и зграду РТС-а.

Окривљени Веселин Лечић у својој одбрани изјавио је да је у време протеста био помоћник команданта за безбедност у ЈСО.

Дана 07.11.2001. године од заменика начелника београдског центра ДБ-а Жељка Рашете, обавештен је да наредног дана треба да лише слободе два лица, из криминогене средине, и да се очекује пружање отпора. Пре хапшења није им откривен идентитет особа које су требали да лише слободе, нити да се ради о лицима која тражи Хашки трибунал. Хапшење је извела антитерористичка група коју је одредио Маричић, у којој групи су поред Маричића били Лечић, Звездан Јовановић и Александар Поповић.

Након хапшења, од команданта Маричића је сазнао да су ухапшена лица браћа Бановић већ на путу за Хаг, а да је Маричић од стране руководства Службе изигран, изманипулисан и преварен, јер је имао усмени договор са начелником Ресора државне безбедности Гораном Петровићем да припадници ЈСО неће бити ангажовани за потребе Хашког трибунала.

На захтев Горана Петровића и Зорана Мијатовић отишао је у Кулу, да објасни зашто је дат налог за хапшење. Са њим су пошли Ергарац Слободана и Поповић Александра, и у Центру у Кули их је командант Маричић обавестио да је Јединица у протесту, а да они могу да остану или да иду. Услов је такође био да ако остану не могу да напуштају Центар у Кули, морају да предају мобилне телефоне, несмеју да контактирају никог из спољног света, осим по одобрењу команданта Маричић. Мотивисани искључиво професионалним разлозима једногласно су донели одлуку да остану у бази, јер су проценили да им је као безбедњацима место у Јединици. Маричић им је рекао да се у Центру у Кули налази и Легија, кога је он позвао, због његових добрих веза у МУП-у и власти.

За време трајања протеста, са оперативним саставом Јединице, који је бројао око 200 људи, окривљени Лечић је излазио код Сава центра. Припадници су носили лично наоружање - пиштоље и стајали су поред својих возила паркираних у зауставној траци, без ометања саобраћаја. Нико од припадника није носио „дуге цеви“. Негира да је издавао наређења, као и да је доносио одлуке. За време боравка на Газели, долазио је Зоран Мијатовић и разговарао са Маричићем. На ауто-пут у близини Врбаса окривљени Лечић са припадницима Јединице није излазио. Сврха излазака припадника из Јединице из Центра је била да се скрене пажња јавности на испуњење захтева.

Припадници Јединице били су истрајни у својим захтевима, али су све активности редовно обављали и имали редовну обуку и гађања. Повучени су

сви тимови који су обезбеђивали личности и објекте. Борбена возила нису излазила из Куле. Није чуо да постоји намера за заузимање аеродрома, зграде Владе и зграде телевизије.

Командант Маричић по природи функције Лечића, њему није могао да даје никакве налоге и наредбе, је је први непосредни претпостављени Лечићу био начелник Ресора државне безбедности и његов заменик Горан Петровић и Зоран Мијатовић.

Надаље, овај окривљени је изјавио да није присуствовао разговорима који су вођени са министром Михајловићем, премијером Ђинђићем, Чedomиrom Јовановић и другима, који су долазили у Центар у Кули. Мисли да је Милорад Брацановић долазио до Центра у Кули, али му није познато да ли му је дозвољен улазак у Центар. На крају протеста у Центар су дошли генерал Лукић, Андреја Савић, а мисли и Милорад Брацановић.

За време протеста, након повратка са једног од састанака са премијером Ђинђићем, Легија је саветовао Маричићу да се протест прекине, јер је премијер рекао да неће дозволити да улица мења министре. Припадници ЈСО-а су са негодовањем примили сугестију за прекид протеста, јер није смењен министар Михајловић. Када је Влада Републике Србије на својој седници донела одлуку о разрешењу Горана Петровића, а прихватила оставку Зорана Мијатовића, протест је прекинут.

Окривљени Мићо Петраковић у својој одбрани датој пред истражним судијом изјавио је да није крив. У ЈСО радио је на месту помоћника команданта за оперативне послове. Његов посао је био да организује обуку, свакодневни рад борбеног састава Јединице, дневни распоред рада, одласке и повратке са терена, вођење евиденција о боловању, годишњем одмору, слободним данима, дневницама, покретање дисциплинских поступака, прављење планова обуке, писање извештаја, а седиште му је било у Кули.

Дана 09.11.2001. године командант Маричић их је обавестио да је Јединица злоупотребљена, јер су припадници учествовали у хапшењу људи који су испоручени у Хаг. Наредио им је да не напуштају Центар, да не иду кући, и да чекају да ли ће им се начелник Ресора обратити. Могућност комуникације са спољним светом била је нормална. Мобилне телефоне су предали из безбедносних разлога, али су могли да користе фиксне телефоне. Захтеви Јединице на почетку протеста били су оставка министра Душана Михајловића и доношење Закона о сарадњи са Хашким трибуналом. Окривљени Петраковић није учествовао у хапшењу наведених лица.

Током протеста у Центру се редовно радило, припадници којима је Петраковић руководио имали су редовну обуку, спорт и гађање. Окривљени је извршавао наређења добијена од претпостављених. Није доносио одлуке, нити учествовао у постављању захтева према начелнику Ресора, министру и Влади Републике Србије.

У Центар у Кулу долазио је премијер са Чedomиrom Јовановићем, којом приликом је премијер разговарао са командантом Маричићем, а можда и са Улемekom, за које време је Чedomир Јовановић седео у официрској соби.

По наређењу команданта Маричића, припадници Јединице су изашли код Сава Центра, а са њима и окривљени Петраковић, иако му је командант наредио да останем у Центру. Припадници су изашли возилима „Хамер“, којом

приликом су заузели возне траке, али је саобраћај могао нормално да је одвија. Сви припадници су били наоружани пиштољима. Изласком код Сава Центра, припадници су хтели да покажу незадовољство целе Јединице. Одлуку о повратку у Центар донео је командант.

Након изласка припадника из Центра, у Кулу су дошли министар Михајловић и Чедомир Јовановић. Са министром Михајловићем су разговарали командант и помоћници о узроцима који су довели до протеста, и министар је тада саопштио да ће да поднесе оставку. Након тога министар је написао текст оставке, а затим отишао у спомен собу, где су били новинари. По наређењу команданта, Петраковић се захвалио и рекао да је протест престао и да Јединица прелази на редовне активности, што се није десило, јер оставка није усвојена. Након тога схватили су да могу да изазову пад Владе, па су на разговор дошли Андреја Савић и Сретен Лукић, када им је речено да ће Јединица бити издвојена из Ресора државне безбедности и прећи у састав редовне полиције, након чега је протест завршен.

Није му познато да су прављени планови за заузимање аеродрома, зграде Владе, телевизије. На ауто пут код Врбаса није излазио. У време протеста није знао ко је Душан Спасојевић, нити га је видео у Центру. Центар у Кули тих дана био је појачано обезбеђен.

Окривљени Драгослав Крсмановић, у својој одбрани изјавио је да је у време протеста био помоћник команданта за логистику у ЈСО. Под његовом командом били су сви елементи пратећег састава службе, санитет, возни парк и администрација. Јединица је бројала око двеста људи оперативног састава и толико пратећег.

Од команданта Маричића је сазнао да су обманути од стране Горан Петровић и Зоран Мијатовић и да су ухапсили хашке бегунце, што је изазвало нервозу међу припадницима. Како се Горан Петровић није одазвао Маричићевом позиву, Маричић је наредио да се оперативни састав повуче у Центар у Кулу, а мисли да је Мићо Петраковић, окривљеном Крсмановићу издао такво наређење. Маричић је одлучио да прекине комуникацију са начелником Ресора Гораном Петровић, односно са Ресором. Наредио је командирима да од људи одузму мобилне телефоне, па је окривљени предао свој мобилни телефон. Његови људи су отишли кућама, јер није било потребе за њиховим ангажовањем. Појачано је обезбеђење Центра. У Центар у Кули долазио је Брацановић, али је Маричић одбио да га прими.

Окривљени Крсмановић је Маричићу рекао да он није за протест, плаши се да не дође до проблема, предложио му је да то не раде, јер је неубичајено, опасно је, они су оружана формација, па се плаши да ће добити политичку конотацију. За себе је рекао да неће учествовати у томе и командант Маричић није покушао да промени такав његов став о протесту Јединице.

Захтеве да се донесе Закон о сарадњи са Хашким трибуналом, као и да се смене Петровић, Мијатовић и Михајловић, дефинисао је Маричић.

У Центар у Кули за време протеста долазили су Милорад Улемек, премијер Зоран Ђинђић, и Чедомир Јовановић. Премијер је разговарао са Легијом.

Током протеста оперативни састав Јединице изведен је код Врбаса и код Сава Центра. Окривљени Крсмановић није излазио. Од њега то нико није тражио. Радио је свој посао. Људи којима је он руководио такође нису излазили.

После повратка Јединице, у Центар су дошли министар полиције Душан Михајловић и Чедомир Јовановић. Јовановић је разговарао са Легијом. Након што је Маричић упознао министара Михајловића са њиховим захтевима, министар је рекао ако је он проблем, имају његову оставку.

У центар је долазио и Сретен Лукић, начелник јавне безбедности, Андреја Савић и Милорад Брацановић. Сретен Лукић их је обавестио да су смењени Горан Петровић и Зоран Мијатовић, као и Душан Михајловић, да је нови начелник Ресора Андреја Савић и да је ЈСО пребачена у Ресор јавне безбедности. То је био крај протеста и крај те побуне.

Није му познато да су постојале намере за заузимање зграде Владе, аеродрома и телевизије.

Душана Спасојевића никад није видео, нити упознао, нити чуо за њега.

Окривљени Драгиша Радић, у одбрани је навео да је у време протеста био шеф возног парка ЈСО у Центру у Кули. Његова надлежност је брига о возилима, возачима и механичарима, а то значи одржавање возила, сервисирање и поправка. Од команданта или од помоћника команданта за логистику добија наређење колико возила да спреми, након чега он нареди возачима и механичарима шта да спреме. Он није припадао командном саставу, и није могао да одлучује. Припадао је логистици. Као шеф возног парка није дужио ни униформу, ни оружје. Његов непосредни претпостављени је начелник Центра, мисли да је то био Вељко Јерков, а мењао га је Крсмановић, помоћник команданта за логистику.

У време протеста сви су остали у Кули. Њему је начелник Центра или помоћник команданта за логистику Крсмановић, рекао да не иде кући и да остане у Центру. Речено им је да остају због протеста, а да је протест због хапшења хашких оптуженика, браће Бановић. Запосленима у Јединици којима је он руководио пренео је наређење да остану у Центру. Сви су предали мобилне телефоне. Редовно су обављали своје послове. Нису му познати захтеви Јединице, нити ко је захтеве дефинисао, али је протест био против Хага и против наређења Јединице да хапси хашке оптуженике.

У Центар у Кули су долазили новинари, министар полиције, Чедомир Јовановић, премијер. Преговарали су око смене руководства у Београду, Горана Петровића и Зорана Мијатовића.

Са припадницима Јединице 12.11.2001. године, возилом „Хамер“ дошао је до Сава центра, у цивилу, без оружја, а одатле је отишао код жене која је била на Новом Београду. Припадници Јединице код СЦ су били наоружани пиштољима. Не сећа се да ли су имали „дуго наоружање“. Возилима су блокирали ауто пут, али је саобраћај могао ићи обилазном траком. Мисли да је у колони код Сава центра било санитетско возило.

Окривљени је објаснио да је његова јединица одржавала и борбена возила, али у току два дана када је Јединица излазила ван Центра, није добијао наређења везано за возила из његове надлежности, та возила нису излазила из Центра, а возила која узима Јединица, добијају од помоћника команданта. За возила која су логистичка, добија наређење од помоћника команданта или од начелника Центра. Кључеви од возила „Хамер“ били су код припадника оперативног састава који су их возили.

За време протеста у Центар у Кулу долазио је Милорад Улемек, бивши командант Јединице.

Окривљени Радић није имао неки став везан за протест. Став целе Јединице је био да су сви за протест. Ишао је некакав списак - петиција коју су сви потписали и оперативни састав – војска и цивили који су радили. Не зна шта је писало на тој петицији, али је он потписао.

У време протеста на капији Центра је стајао оклопни транспортер. Од припадника Јединице чуо је да је протест завршен и да су смењени Петровић и Мијатовић.

Наредбу за покретање и кретање јединице даје командант Јединице свом помоћнику за оперативни састав. Не зна да ли је 10. и 12. новембра наредба дата Мићу Петраковићу, помоћнику команданта за оперативне послове.

У време протеста у возном парку било је око 12 припадника и нико није одлазио кући, било је наређено да нико не излази из Центра, мисли да је наређење издао командант Јединице Маричић. Окривљеном је ту наредбу пренео помоћник команданта за логистику или начелник Центра, што значи или Крсмановић или Јерков.

Окривљени Владимир Потих у својој одбрани у истрази изјавио је да је као елоквентан и школованији припадник оперативног састава Јединице, у време њеног протеста, одређен да прочита саопштење за јавност. Није знао о чему се ради, нити да је то акт против Државе и Устава. Командант му је саопштио да ће он прочитати текст. Саопштење није било потписано. Није могао, а ни смео да одбије наређење, јер у Јединици то никад нико није учинио. Текст који је читао није разумео, нити се трудио да разуме. Није запамтио шта је прочитао, али мисли да је тражена оставка министра Душана Михајловића, оставка или смена начелника Ресора Горана Петровића, а мисли да је помињан и Зоран Мијатовић.

Дана 09.12.2012. године на позив као и остали припадници, вратио се у Центар у Кули. Није знао шта се дешава. Командант им је рекао да треба да буду у Центру. Не сећа се да ли им је рекао разлог штрајка. У то време окривљени није имао мобилни телефон, па му исти није могао бити одузет. Не зна да ли је комуникација са спољним светом била могућа. Имали су редовну обуку и тренинге. Не зна да ли је током протеста неко долазио у Центар. Милорада Улемека није видео.

Заједно са Јединицом, окривљени је борбеним возилима „Хамер“ излазио код Сава центра. Возила су паркирали на ауто пут, а саобраћај је могао да се одвија испустом односно искључењем за аутобусе. Не зна да ли су возила имала тешко наоружање, и да ли су припадници имали пиштоље и пушке. Не зна шта је била сврха изласка.

Чињеницу да не може да се сети многих ствари везано за критични догађај објаснио је страхом који је имао приликом читања саопштења пред камерама.

Са Јединицом није излазио код Врбаса, а током протеста нису планирали напад и заузимање аеродрома, зграде Владе, ни телевизије.

Сведок Душан Михајловић приликом испитивања од стране истражног судије, изјавио да је у јануару месецу 2001. године, док је био на функцији потпредседника Владе, истовремено изабран и за привременог министра унутрашњих послова. На тим функцијама био је до пролећа 2004. године.

Пре побуне није му било познато да у Јединици за специјалне операције постоји незадовољство. У време почетка побуне сведок је био на службеном путу у Копенхагену, док је премијер Републике Србије Зоран Ђинђић такође био ван земље. Начелник Ресора државне безбедности Горан Петровић телефоном је обавестио сведока да у Јединици постоји узнемирење, због чега је сведок Михајловић од Горана Петровића захтевао да оде у Јединицу и види о чему се ради. Након тога Горан Петровић га је обавестио да су припадници Јединице одржали конференцију за штампу на којој су тражили да се обустави хапшење по хашким потерницама, доношење Закона о сарадњи са трибуналом и смену министра полиције Душана Михајловића.

У суботу, када се вратио са пута, стање у Јединици било је драматично. Ни он, а ни руководство Државне безбедности, коме је Јединица припадала, нису знали да је све то део унапред припремљеног сценарија. Сазнали су да у побуни учествује и бивши командант Јединице за специјалне операције Милорад Улемек.

Након што је део припадника Јединице блокирао ауто-пут Београд – Суботица, почеле су да круже приче да ће Јединица доћи у Београд, освојити Владу, похапсити све у Влади и у министарству, и поставити ново руководство. Такође је вршен притисак на руководиоце полиције да пружи подршку протесту Јединице.

За министра и Владу побуна је била претња која је угрожавала мир и безбедност и код њих стварала обавезу да настало стање што пре неутралишу и Јединицу врате у нормалне оквире. Процена је била да у полицији не постоји

оружана формација која је способна да у Центру у Кули, разоружа припаднике и спроведе наређење о распуштању Јединице, јер су прекршили закон, правила службе и кренули у оружану побуну. То је било тешко спровести зато што су се припадници Јединице затворили у Центар и забранили улазак. Отежавајућа околност, поред чињенице да не постоји јединица која може да разоружа Јединицу за специјалне операције, је и чињеница да војска није имала могућности да им помогне у оставаривању плана уласка у Центар у Кули. Врло брзо се установило да је Јавна безбедност лојална Влади и министру, те да нема опасности да ће припадници Јединице силом и оружјем спровести у дело приче о упаду у Владу.

У понедељак, 12.11.2001. године, испред Сава центра припадници Јединице су демонстрирали силу, одлучни да истрају у својим захтевима до њиховог испуњења. Приликом изласка Јединице са припадницима је покушао да разговара Зоран Мијатовић, који је од њих тражио да се врате редовним активностима, што су они одбили. По повратку Јединице из Београда у Центар у Кулу, Влада и Ресорно министарство су се договорили да на мосту на Бешкој направе блокаду постављањем цистерни за гориво, како би се спречио евентуални насилни пробој Јединице за специјалне операције ка Београду.

Једне ноћи код сведока су крадом дошла три припадника Јединице и обавестила га да припадници Јединице нису за побуну, али да на насталу ситуацију не могу да утичу, јер ако би се побунили били би ликвидирани. Обавестили су га да су на почетку побуне од њих одузети мобилни телефони, забрањен им је контакт са спољним светом и забрањени су им изласци из Центра у Кули. Нико их ништа није питао, нити су се о било чему изјашњавали, само су извршавали дата им наређења.

Сведок је истакао да су сви захтеви припадника Јединице били политичке природе и да немају никакве везе са положајем Јединице и њеним статусом.

У министарству је одржан састанак коме су присуствовали премијер Зоран Ђинђић, министар унутрашњих послова Душан Михајловић, Сретен Лукић, Горан Петровић, Зоран Мијатовић и Жарко Кораћ. Том приликом премијер је питао да ли имају јединицу која би могла да разоружа припаднике „црвених беретки“, па након што је министар Михајловић Сретену Лукићу сигнализирао да каже да немају такву јединицу, али да могу да их побију ако крену да врше државни удар односно освајају Владу. На то је премијер одговорио: „Кога не можеш да победиш, мораш да преговараш са њим“, устао, а према сазнању сведока касније отишао у Кулу на преговоре. Из Куле се вратио без постигнутог договора о прекиду оружане побуне.

Даље је изјавио да се Јединица отргла контроли, угрозила читаву државу, кренула у оружану побуну и државни удар. Са мера су имали информације које су стизале припадницима Јединице да не смеју да попусте, да не смеју да издају, да само „онај преко реке“ може да нареди да се обустави, да морају ићи до краја до рушења Владе, да министар мора да оде и да сви морају да оду.

Сведок је изјавио да у време побуне он није имао контакте ни са Милорадом Улемekom, а ни са Душаном Спасојевићем.

Шеф посланичког клуба ДОС-а, Чedomир Јовановић вршио је притисак на сведока да иде у Кулу и разговара са командом, јер је имао чврста обећања да ће договор бити постигнут и да ће припадници Јединице одустати од смене

министра, а да ће тражити само да не буду дисциплински гоњени за учешће у побуни.

Дана 13. новембра 2001. године сведок Михајловић је са пуковником Иваном Ђорђевићем и Чедомиром Јовановићем, отишао у Кулу. У Центру су га раздвојили од Ђорђевића и Јовановића и одвели на разговор са Душком Маричићем који му је изнео разлоге побуне. Том састанку су присуствовали и Звездан Јовановић, Веселин Лечић, Драгослав Крсмановић, Мићо Петраковић, док Милорад Улемек није. Сведок је предложио да пропусте око хапшења утврди независна Државна комисија, а уколико је његова оставка проблем, он ће је дати, али да су њихови захтеви неприхватљиви, те да његова оставка неће решити њихове проблеме. Затим је уследила пауза на којој су припадници Јединице требали да донесу одлуку, после које је командант Маричић обавестио сведока да припадници Јединице не могу да одустану од захтева за његовом сменом. Након тога сведок је тражио папир и написао неопозиву оставку на дужност министра. У то време у ратној соби је било много телевизијских екипа, како би забележили подношење оставке. По изласку из собе у којој је министар разговарао са командантом Јединице Душком Маричићем, срео је Милорада Улемек, а који није присуствовао наведеном састанку. У ходнику сведок је Чедомира Јовановића обавестио да су решили проблем, да је дао неопозиву оставку и да то хоће да саопшти новинарима. Након што је то чуо, Чедомир Јовановић је из руке сведока истргао папир, исти погледао и поцепао га говорећи: „Не можеш ти да дајеш оставку Јединици, тебе је Влада именовала...“. Након тога Душко Маричић је практично угурao сведока, Милорада Улемек и Чедомира Јовановића у једну собу, где је настала права драма. Милорад Улемек је ту вадио нож и пиштољ који је стављао уста. Након те драме договорили су се да министар може да да оставку само ономе ко га је изабрао, значи премијеру Ђинђићу. Сведок је потом обратио новинарима и рекао да се уверио да је узрок протеста Јединице неспоразум и професионални пропусти који ће бити утврђени независном истрагом. Припадницима Јединице обећао је да ће премијеру по повратку у Београд ставити на располагање своју функцију, што је касније премијеру и учинио, али овај то није прихватио.

Поводом побуне у Јединици за специјалне операције, Влада Републике Србије одржала је две ванредне седнице и то 11. и 14. новембра 2001. године. На првој седници на дневном реду био је извештај о сарадњи са Хашким трибуналом и проблемима који су искрсли с тим у вези, а на другој је договорено да се побуна преименује у протест. Утврдили су да постоје пропусти у раду Ресора службе државне безбедности, побуњеници су аболирани и формирана је Владаина комисија састављена од три министра са задатком да испита и предложи мере. На истој седници о понуђеној оставци министра полиције премијер није дозволио да се расправља, али су прихваћене оставке начелника Ресора Горана Петровића и његовог заменика Зорана Мијатовића, а истовремено је једногласно за новог начелника Ресора постављен Андреја Савић. Прихваћени су и други захтеви које је Јединица за специјалне операције у међувремену поставила, а то су искључење Јединице за специјалне операције из састава Ресора државне безбедности и њено постављење у посебну организациону јединицу МУП-а Републике Србије, о чијој употреби на предлог министра одлучује Влада или тело које она за то овласти.

Сведок је имао сазнања да је Душан Спасојевић, за време оружане побуне, одлазио у Центар у Кули.

Објаснио је да Јединица за специјалне операције приликом хапшења браће Бановић није била употребљена, него ангажована.

Изјавио је да га нико није обавестио о постојању проблема у Јединици, а што је био дужан да учини Горан Петровић. Претпоставља да је Горана Петровића о евентуалним проблемима био дужан да обавести Зоран Мијатовић, а Мијатовића његов официр безбедности, Веселин Лечић, што се није догодило.

Сведок Горан Петровић испитан током истражног поступка, изјавио је да је у време критичног догађаја био начелник Ресора државне безбедности.

Непосредан повод за побуну Јединице за специјалне операције било је хапшење браће Бановић, лица која су се налазила на потерници Хашког трибунала. Акција хапшења спроведена је након састанка неколико припадника Јединице за специјалне операције и руководства из Београдског центра. Након хапшења Веселин Лечић, официр за безбедност у Јединици за специјалне операције, сведока је обавестио да у Јединици постоји неко комешање, неке недоумице, незадовољство, да се проноси глас да је акција изведена незаконито на руку начелника Ресора Горана Петровића и његовог заменика Зорана Мијатовића. Сведоку је у том тренутку било јасно да је посреди нешто много веће од незадовољства хапшењем двојице хашких оптуженика.

Од сведока Горана Петровића, командант Јединице Душко Маричић је захтевао да дође у Кулу. Одмах после тога сведок Петровић и министар унутрашњих послова Душан Михајловић факсом су добили саопштење у коме је писало да Јединица за специјалне операције отказује послушност. Факс су добили од команданта Душка Маричића. Након што је примио факс, о истом је обавестио председника Одбора за безбедност Скупштине Србије генерала Перишића, председника посланичке групе ДОС-а Чедомира Јовановића, јавио се министру и разговарао са премијером, који су били ван земље, а након њиховог повратка и видео се са њима, као и са начелником Ресора јавне безбедности Сретеном Лукићем и потпредседником Владе Жарком Кораћем. Од тог тренутка Јединица је прекинула све комуникације са руководством ресора, министром и званичним институцијама Владе Србије. Нису одговарали на телефонске позиве. Додао је да су на почетку побуне припадници Јединице из његовог обезбеђења и обезбеђења његовог заменика рекли да морају да иду у Кулу, те да су их напустили и отишли.

Припадници Јединице изнели су два захтева, један је смена министра унутрашњих послова, а други доношење закона о сарадњи са Хагом. Сведок је додао да је налог за ангажовање Јединице у хапшењу браће Бановић, који су безбедносно били интересантни, дао он, јер Јединицом командује начелник Ресора.

Није сигуран да ли је био на састанку са припадницима Јединице и људима из Београдског центра где су договорени детаљи акције и где је предочено да треба хапсити браћу Бановић, хашке бегунце. Припадници Јединице у Кули у току протеста одбили су да приме начелника Центра Нови Сад, као и бившег официра за безбедност у Јединици, Милорада Брацановића, али су имали комуникацију са лицима из „Земунског клана“.

Након тога, у наредним данима, после колегијума у Министарству унутрашњих послова, сведок Горан Петровић издао је саопштење за јавност и понудио своју оставку Влади, обзиром да је његов заменик Зоран Мијатовић, вече пре тога на колегијуму у МУП-у поднео оставку министру унутрашњих послова.

У то време сведок није имао сазнања да припадници Јединице планирају заузимање аеродрома Београд, зграде Владе, нити зграде Радио телевизије Србије.

Разлог да понуди оставку није био захтев Јединице, јер Јединица није ни тражила његову смену. Влада је усвојила оставке начелника Ресора и његовог заменика.

Истакао је да је хапшење браће Бановић изведено по налогу Владе, уз знање министра, са налогом начелника Ресора.

Навео је да су припадници Јединице своје захтеве изнели и на конференцији за штампу, као и заменику Ресора Зорану Мијатовићу код Сава центра када је блокиран ауто пут.

У разговору са његовим замеником Зораном Мијатовићем код Сава центра, припадници су изнели став да Јединица нема ништа против њих, да они имају неку другу причу и друге идеје.

Сведок Петровић је додао да је Милорад Брацановић у току побуне покушао да разговора са припадницима Јединице, јер је био забринут за даљи развој догађаја, знајући шта су поједини припадници те Јединице радили, да су учествовали у многим злочинима. Нагласио је да, као начелник Ресора државне безбедности, никада никоме није обећао да Јединица за специјалне операције, односно њени припадници, неће учествовати у хапшењу хашких оптуженика.

На основу чињеница до којих је сведок дошао и оперативних сазнања, да су припадници „Земунског клана“ Милорад Луковић и Душан Спасојевић у време побуне били у Центру у Кули, сведок мисли да су организатори ове оружане побуне припадника Јединице за специјалне операције дакле Милорад Луковић и Душан Спасојевић, док је Душко Маричић био „слепи“ извршилац и послушник.

Сведок Зоран Мијатовић, у својој изјави датој истражном судији изнео је да је у периоду од јануара месеца 2001. године до новембра месеца исте године када је у време побуне Јединице за специјалне операције дао оставку, био заменик начелника Ресора државне безбедности. Оставку је дао јавно преко Агенције „БЕТА“ незадовољан не оним што се догодило у Јединици, него политичким мешетарењем политичара и људи који су били у Влади.

Непосредно пре побуне Јединице за специјалне операције, Ресор државне безбедности применом мера према одређеним људима, приметио је могло би се рећи „гибање“ у Јединици, што је одударало од уобичајене атмосфере.

Његова сазнања о хапшењу браће Бановић, потичу од Жељка Рашете, заменика начелника Београдског центра. Од Рашете је сазнао да се ради о опасним криминалцима, због чега му је вероватно Рашета предложио да у хапшењу истих учествују припадници Јединице за специјалне операције. Сведок је упутио Рашету на начелника Ресора Горана Петровића који је био надлежан да донесе такву одлуку. Од Горана Петровића је обавештен да су у Београдском

центру на састанку поред начелства били и Душко Маричић и Звездан Јовановић припадници Јединице, и да је ту речено да се хапсе браћа Бановић, Хашки бенгунци. Горан Петровић му је рекао да о томе постоји белешка. Након овога следеће што је чуо везано за хапшење, била је вест преко телевизије када је објављено да су браћа Бановићи ухапшени и транспортовани за Хаг.

Дана 09.11.2001. године сведок је од Горана Петровића сазнао да припадници Јединице хоће да разговарају са руководством ресора и да је у том смислу Петровић, припадницима Јединице Душку Маричићу и Веселину Лечићу рекао да у понедељак дођу у Београд. Том приликом Горан Петровић сведока није обавестио о каквим се проблемима у Јединици ради, а око поноћи 09. новембра 2001. године сведок је на радију чуо да је у Јединици за специјалне операције некаква побуна.

Пре одласка на пут у петак 09.11.2001. године сведок је од припадника Јединице који се налазио у његовом обезбеђењу, сазнао да је припадник Јединице позван да се јави у Центар у Кулу, без да су им речени разлози позива у Центар. Сведок је надаље изјавио да га првог дана почетка побуне нико од припадника Јединице, па ни Душко Маричић није обавестио да је Јединица ступила у протест. Тога дана сведок је покушао да позове Веселина Лечића али није успео да ступи у контакт са њим.

О изласку припадника Јединице код Сава центра у Београду, обавештен је унутар службе, а лично је изашао код Сава центра, где је видео припаднике Јединице којом приликом је разговарао са командантом Душком Маричићем који му је том приликом рекао да је Јединица преварена и да из тих разлога Јединица тражи оставку министра Михајловића и доношење Закона о Хагу. Те наведене захтеве касније је пренео начелнику Ресора Горану Петровићу.

Сведок нема непосредних сазнања о томе ко је одлазио у Кулу на преговоре, али је чуо да су на преговоре ишли министар Михајловић, премијер Ђинђић и шеф посланичког клуба Чedomир Јовановић. Приликом разговора у Центру, сведок има сазнања да је министар полиције Душан Михајловић рекао да је схватио да је до побуне дошло због одређених неправилности и професионалних пропуста приликом хапшења браће Бановић, што је сведок и могао да види у писаном тексту на колегијуму. Надаље сведок је изјавио да се није сложио са таквом констатацијом, тражио од министра Михајловића да му објасни који су то начињени пропусти који су довели до побуне Јединице. Рекао је министру да је то срамота што је написао, обзиром да припадници Јединице имају друге захтеве, међу којима и његову оставку. Због напред наведеног, сведок је министру полиције дао оставку. На повратку са тог састанка сведок је Горана Петровића саветовао да размисли шта да ради. На њега није вршио притисак у погледу подношења евентуалне оставке, али је по повратку у институт позвао новинску Агенцију „БЕТА“ и обавестио да је поднео оставку на своју функцију, мисли да је то било 13.11.2001. године, а Горан Петровић је дао оставку наредног дана.

Од Горана Петровића је сазнао о тексту писма које је овај упутио Влади Републике Србије у коме је предложио да се формира независна комисија која треба да утврди узроке побуне, па ако та комисија нађе и његову одговорност, начелник ресора Горан Петровић ће поднети оставку.

Касније је чуо да је Влада формирала комисију у саставу Батић, Веселином и Миловановић, која је имала задатак да испита разлоге побуне

Једнице за специјалне операције, која је од њега дана 16. новембра 2001. године тражила да да писмену изјаву о томе, што је сведок и учинио.

Познато му је да је после седнице Владе, премијер Зоран Ђинђић на конференцији за новинаре оправдао протест Јединице, окривљујући њега и Горана Петровића за пропусте у раду.

Сведок није присуствовао седницама Владе, нити другим састанцима где се разговарало о побуну, али му је познато да је на једном састанку био Горан Петровић, и да се на том састанку констатовало да побуну нико не може да заустави.

Сведок је имао сазнања да се и пре побуне, током августа 2001. године, у Јединици за специјалне операције осећало незадовољство због приче да ће начелник Горан Петровић и сведок неке од припадника Јединице послати у Хаг.

Надаље, сведок је изјавио да су Горан Петровић и он имали намеру да, због побуне свим припадницима који су у њој учествовали дају отказе, међутим када су се у решавање побуне укључили политичари, они су били искључени из даљег дешавања.

Колико је сведоку познато припадницима Јединице није никада обећано да неће учествовати у хапшењу Хашких оптуженика, а мисли да се документација везана за Јединицу за специјалне операције налази у Хагу.

Сведок Чедомир Јовановић је приликом испитивања од стране истражног судије, изјавио да је у време оружане побуне Јединице за специјалне операције, био шеф посланичке групе ДОС-а.

У време побуне председник Владе др Зоран Ђинђић био је на службеном путу у Сједињеним Америчким државама а и Министар полиције Душан Михајловић такође је био ван земље.

У петак 09.11.2001. године сведока је позвао шеф ресора Државне безбедности МУП-а Републике Србије, Горан Петровић и обавестио га да се Јединица за специјалне операције побунила након хапшења браће Бановић. Горан Петровић је упознао сведока са захтевима Једнице, спроведене су консултације на основу којих је држава повукла прве потезе. У суботу и недељу, односно 10. и 11.11.2001. године покушавали су да изведу земљу из кризе, избегавајући сукобе. Још на почетку побуне 09.11.2001. године добили су потврду да је у побуну укључен „Земунски клан“. Ту информацију добили су од Душана Спасојевића. Истог дана, дакле у петак увече састали су се у згради Републичког МУП-а на састанку. Састанку су присуствовали Сретен Лукић, начелник Јавне безбедности, Радован Кнежевић, шеф Управе за борбу против организованог криминала, Горан Петровић начелник Ресора државне безбедности и највероватније Зоран Мијатовић заменик начелника Државне безбедности. Након тог састанка сведока Чедомира Јовановића позвао је Милорад Улемек и у телефонском разговору му претио зато што се сведок умешао у побуну, што је тражио санкционисање тог поступка. Улемек је говорио да ће летети главе стављајући му до знања да неко прислушкује њихов разговор у кабинету начелника Ресора јавне безбедности МУП-а Републике Србије или да је неко од учесника тог разговора Улемеку пренео ток разговора. Сведок Јовановић је од окривљеног Улемекa тада јасно чуо да ће ићи до краја, да траже смену Министра полиције, првог човека Ресора државне безбедности, усвајање Закона о Хагу. Сведок је Горану Петровићу сугерисао да се настала

ситуација квалификује као побуна, да одмах суспендује команду и каже да је Једница стављена ван снаге. Начелник ресора Сретен Лукић и ако се слагао са мишљењем сведока, сматрао је да су наведени потези превише радикални и да након тога неће моћи да се иде назад.

У недељу је Милорад Улемек успоставио контакт са њима кроз поруку коју им је проследио, потписујући се псеудонимом „Берета“ порука се састојала у томе да у колико желе да се све среди, Зоран и сведок дођу у Кулу. Сведоку Чедомиру Јовановићу поруку је донео ранији припадник његовог обезбеђења, Саша Пејаковић. Тачан текст поруке гласи: „Ако желите да се ово реши, или ако желите да све ово стане, дођите вечерас у Кулу. Берета“. Премијер др Зоран Ђинђић је схватио поруку, да је иста послата од стране Милорада Улемека, схватио озбиљност ситуације и одлучио да оде на преговоре у Кулу. Са премијером је у Кулу отишао и сведок. Састанак у Кули је почео тако што је сведок пушком раздвојен од премијера Зорана Ђинђића на улазу у саму зграду, цев пушке му је уперена у стомак. Премијер је одведен на разговор са Милорадом Улемеком, а сведок је остао да седи у једној просторији. Ту су били припадници Јединице Мића Петраковић, Душко Маричић, Звездан Јовановић, Веселин Лечић. Након одржаног састанка, а на повратку из Куле Зоран Ђинђић је рекао сведоку да мисли да је ситуација врло озбиљна, да је Милорад Улемек више него самоуверен, као и да му је рекао да има апсолутно подршку председника државе и војске. Када су стигли у Београд, добили су информацију да су припадници Јединице за специјалне операције из Центра у Кули кренули за Београд. У понедељак је одржана седница Владе. Премијер Зоран Ђинђић био је више него оштар. Рекао је да нема компромиса, да ће ићи до краја у том сукобу, да неће попустити пред захтевима који су им упућени. Обавештајни подаци су им говорили о плановима Јединице, а то је улазак у нову фазу протеста која се огледа у блокади Владе, Радио телевизије Србије, аеродрома и других виталних објеката у самом граду. Сведок је даље навео да су анализом свега тога у уторак дошли до закључка да морају предузети неопходне мере како би Јединицу зауставили у својим намерама, као и да искористе чињеницу да је прошло сведочење Милорада Улемека, те да исти није ухапшен. Јасно им је било да припаднике Јединице не интересују браћа Бановић и Закон о сарадњи са Хашким трибуналом. Настојали су да постигну компромис који би подразумевао прекид побуне, пре него што се уђе у најдиректније сукобе. Договорили су се да још једном разговарају са командом и припадницима који се налазе у Кули. Због свега тога сведок Чедомир Јовановић у ноћи између уторка и среде поново одлази у Кулу. У Кули је и Душан Спасојевић. Сведок је разговор водио са Милорадом Улемеком који га је том приликом обавестио да врло добро зна њихове планове. Улемек је нагласио да Једница може да ради шта жели, да има директну везу са Павковићем, да је успоставио везу са Томићем преко Микелића. Такође је нагласио да Владу нико не подржава. Том приликом сведок их је упознао са ставом да се неће повући и да не прихватају било какве захтеве Јединице. Основ за прекид побуне може да буде договор да се у оквиру МУП-а спроведе истрага, и у зависности од резултата истраге, уколико се утврди да је неко злоупотребио припаднике Јединице или прекршио закон, тај ће у сваком случају бити позван на одговорност. Разговор је завршен предлогом Милорада Улемека да у Кулу дође Душан Михајловић, министар полиције, како би са командом формализовао то што су Милорад Улемек и

Чедомир Јовановић договорили, а то је споразум о обустављању побуне уз гаранцију да ће бити спроведена истрага која треба да санкционише све оне који су евентуално прекршили закон. Том разговору није присуствовао Душан Спасојевић.

Наредног дана сведок Чедомир Јовановић са Душаном Михајловићем одлази у Кулу. Министра Душана Михајловића припадници Јединице су дочекали, упознали се са њим, показали му спомен собу и рекли да желе да разговарају само са њима, а да том разговору не присуствује сведок Чедомир Јовановић. Током разговора министар полиције суочен са великим притиском и констатацијом да они не желе да прекину побуну, потписује оставку. Прихватањем оставке практично би били прихваћени захтеви Јединице за специјалне операције, а тиме практично и победа организатора побуне над Владом Републике Србије. За време боравка у Центру у Кули сведок Чедомир Јовановић видео је новинарске екипе које су дошле у Центар, које су биле унапред позване, и изрежиран сценарио, и требале су да сними капитулацију Владе, кроз оставке коју је Душан Михајловић поднео под притиском команде Јединице за специјалне операције. Све је то кључна веза заједничког деловања команде Јединице за специјалне операције и Милорада Улемекa. Милорад Улемек није разговарао са Душаном Михајловићем када је овај написао оставку, али када је сведоку речено да је министар Михајловић оставку написао, сведок је папир са оставком узео од Михајловића и поцепао. Окривљени Звездан Јовановић, као учесник разговора са министром Михајловићем, након што је сведок Јовановић поцепао оставку, исти је реаговао тако што извукао нож и кренуо ка сведоку Јовановићу, али је даљи сукоб спречен. Сведок даље наводи да су након повратка у Београд, о разговорима вођеним у Кули обавестили премијера, након чега премијер практично одлучује да тражи смену првих људи Ресора државне безбедности, али да друге захтеве Јединице за специјалне операције не прихвати.

Након што је сазнао за смену начелника и заменика начелника Ресора државне безбедности, у четвртак у зграду Владе дошао је Милорад Улемек. Предходно су припадници Јединице опколили зграду. У току разговора Милорад Улемек је обавестио премијера да је задовољан сменом Мијатовића и Петровића, да му је важно да Јединици нешто понуди као гаранцију да неће бити хапшења на основу нових захтева Хашког трибунала. Том приликом премијеру је предложио да Милорад Брацановић буде човек који ће водити Ресор државне безбедности, јер је то најбоља гаранција Јединици. Милорад Улемек је даље захтевао да припадници Јединице не буду санкционисани због онога што се десило, као и да убудуће не буду злоупотребљавани. То су били његови захтеви у том тренутку.

У петак 16. разговори се настављају. Делгација МУП-а први пут одлази у Кулу. Током разговора у Кули се формулише саопштење које се шаље у кабинет министру. Сведоку Чедомиру Јовановићу наведено саопштење је министар прочитао телефоном. Такво саопштење било је апсолутно неприхватљиво. Оно је било израз тријумфализма Јединице чији су захтеви испуњени и нека врста признања Владе да је Једница била у праву. Сведок Јовановић није дозволио да то саопштење оде. Написали су ново саопштење у том саопштењу разлог за прекид протеста навели су изборе на Косову и Метохији и чињеницу да не желе

да Јединица за специјалне операције дестабилизује Србију док се српски народ бори за опстанак на Косову.

Сведок је рекао да је у критично време био најближи сарадник Председника Владе и да Јединици за специјалне операције нико није рекао да ће бити поштеђена хапшења лица која се изручују Хашком трибуналу, нити је Јединицу тако нешто интересовало.

Пре одласка у Кулу премијер Зоран Ђинђић ишао је на састанак у МУП Републике Србије. Том састанку сведок Јовановић није присуствовао а на истом су били Душан Михајловић, Жарко Кораћ, а мисли и Сретен Лукић. На том састанку Сретен Лукић је рекао Председнику Владе да сем људи које он види око себе, нема неке силе која би могла да се супростави Јединици, што је премијеру било довољно да прекине састанак.

Сведок је објаснио да његова сазнања о намери Јединице да изврши радикализацију побуне блокадом зграде Владе, аеродрома, Радио телевизије Србије и других објеката потичу од Председника Владе, коме је та обавештења пренео Љубиша Буха. Разговор премијера са Љубишом Бухом вођен је у среду или четвртак, а након смене Горана Петровића и Зорана Мијатовића.

Надаље, сведок је објаснио да је сада покојног Душана Спасојевића, осим у Центру у Кули видео и у петак, првог дана почетка побуне, када га је Душан упознао са позадином побуне Јединице за специјалне операције, рекао му да се у то не меша, да ће они ићи до краја, да ће летети и Михајловић и Петровић и Мијатовић. Тај разговор је вођен у Шилеровој улици, где је сведок Чедомир Јовановић отишао да тражи Милорада Улемекa, а након што је од Горана Петровића сазнао за дешавања у Јединици. У том разговору Спасојевић му је рекао да ће Јединица ићи до краја, да неће прихватити услове Владе, и саветовао га да прихвати све што од њих тражи Јединица.

Андреја Савић и Милорад Брацановић никада формално нису именовани за начелника Ресора државне безбедности, односно заменика начелника Државне безбедности. Они су били у ВД стању до смене. Даље је навео да је Милорад Улемек за начелника Ресора предложио Андреју Савићу.

Сведок Чедомир Јовановић је изјавио да су током побуне разговори вођени са Милорадом Улемеком, зато што је он и даље фактички командовао Јединицом. На позив Улемекa премијер и сведок су отишли у Кулу, дакле звао их је Улемек, а не командант Јединице, који је приликом доласка премијера истом предао само рапорт, а након тога остао испред врата канцеларије у којој је разговарано са Улемеком. Дакле, премијер, сведок и остали су водили разговоре са оним ко је организовао побуну, и који је једино могао побуну да прекине.

Разлог за прихватање предлога Милорада Улемекa да се за начелника Ресора државне безбедности постави Андреја Савић, а за његовог заменика Милорад Брацановић, сведок види у разумним разлозима, који би довели до смиревања односно прекида понубе.

Разлог зашто је сведока начелник Ресора обавестио о почетку побуне, сведок је образложио чињеницом да је био најближи сарадник Зорана Ђинђића и да он са председником Владе може да успостави контакт брже неко било ко други.

Током побуне Влада Републике Србије одржала је две седнице. Прва је била одмах по повратку председника у земљу, у понедељак а друга је одржана

у четвртак. На тим седницама председник Владе је рекао све оно што је сматрао да треба да каже пред члановима Владе и то другачије од онога што је говорио јавно. Није дизао тензију нити је у јавности износио информације које је изнео на седници Владе. Председник Владе се у јавности понашао самоуверено, сигурно а на седницама другачије. Влада је одбацила захтеве Јединице и тражила да се Јединица понашао у складу са законом. На другој седници Владе одржаној у четвртак, није се много расправљало, констатоване су оставке Горана Петровића и Зорана Мијатовића. Председник Владе је Горана Петровића и Зорана Мијатовића позвао у Владу на разговор и рекао да ће тражити њихову смену након чега су они поднели оставке.

Сведок Жарко Кораћ у својој изјави датој истражном судији изјавио је да је у време критичног догађаја био потпредседник Владе Републике Србије.

Обавештен је да је Јединица за специјалне операције у Кули почела протест, због чега је он отишао у МУП Републике Србије, где је затекао министра унутрашњих послова Душана Михајловића, начелника Јавне безбедности Сретена Лукића и начелника Државне безбедности Горана Петровића. Са њима је разговарао, и Горан Петровић је објаснио да је повод побуне ништаван, да је неистинит и да хапшење браће Бановић није прави разлог за побуну. Закључили су да морају сачекати да се премијер Зоран Ђинђић врати из Сједињених америчких држава. Одмах по доласку премијера у Београд, премијер је дошао у МУП Републике Србије где је обавештен да је дошло до побуне Јединице у Кули и да Јединица има захтеве који су евидентно политички. Познато му је да је премијеру одмах по доласку речено, мисли да је то рекао генерал Сретен Лукић, да у држави не постоји јединица која би могла да се супротстави припадницима ЈСО, уколико би ови кренули на заузимање неке од државних институција, након чега је премијер одлучио да почне преговоре са побуњеним припадницима ЈСО. Сведоку је познато да је премијер ишао у Кулу, разговарао са припадницима ЈСО, који нису прихватили његове захтеве за прекид побуне. Влада Републике Србије је на две седнице расправљала и изналазила могућност како да се реши побуна припадника ЈСО. Премијер је био свестан да је у питању оружана побуна, то је рекао и на колегијуму Владе, који се не снима. О побуни се расправљало и на самој седници Владе, а сам премијер Зоран Ђинђић је ову оружану побуну покушавао да реши политичким средствима, кроз некакав компромис, јер практично у земљи није постојала сила која би могла да им се супротстави, значи ни војска, ни нека друга формација. Што се тиче сарадње Владе Републике Србије са Хашким трибуналом, Влада је сарадњу оценила као неопходну и легалну, а сведоку није познато да ли је било ко из Министарства унутрашњих послова РС или из било ког другог државног органа обећао припадницима Јединице за специјалне операције да исти неће бити укључивани у потрагу и лишење слободе хашких оптуженика. Сведоку је такође познато да је на седници Владе формирана комисија са задатком да утврди да ли су били основани тзв. разлози изнети од стране припадника ЈСО у вези хапшења браће Бановић, као и други евентуални пропусти у руковођењу овој Јединицом. По сећању сведока комисија је извештај изнела усмено, и то на колегијуму Владе, а сведок се не сећа да се о извештају комисије званично расправљало на седници Владе Републике Србије.

Сведок Драган Веселинов у својој изјави датој истражном судији изјавио је да је у време побуне Јединице за специјалне операције 2001. године био министар за пољопривреду, шумарство и водопривреду у Влади Републике Србије.

У време трајања побуне Јединице за специјалне операције Влада Републике Србије је одржала две седнице 61. и 62. на којима је био присутан. На првој седници ништа није говорио, док је на другој отказивање послушности Јединице за специјалне операције оквалификовао као оружану побуну и од премијера Зорана Ђинђића тражио да се та јединица расформира. Ток седнице Владе није све време сниман. Колико се сведок сећа, на 61. седници је формирана комисија, која је требала да испита чињенице које су довеле до оружаног наступа Јединице за специјалне операције, чији је председник био Владан Батић, тадашњи министар правде, а њени чланови Драган Веселинов и Драган Миловановић. Задатак комисије био је да испита околности које су довеле до хапшења браће Бановић. Комисија је заједно са Сретеном Лукићем, начелником Јавне безбедности, ишла у Центар у Кули где је разговарала са Душком Маричићем, Звезданом Јовановићем и још једним лицем кога се сведок не сећа. Сведок се сећа да је комисија тражила да им у раду помогне шеф тајне службе Горан Петровић, као и још један број људи који је подносио извештаје о томе шта су радили у време побуне. На темељу тих докумената Владан Батић, као председник комисије, у сарадњи са члановима, сачинио је извештај. Батић и Миловановић су инсистирали да у извештају стоји да је у питању побуна, а сведок је одустао од квалификације да се ради о оружаном побуну, па је лично он као свој став то формулисао као политичку побуну. Према сећању сведока сачињен је писмени извештај који је предат Влади. Влада није разматрала овај извештај, али је као информацију примила к знању.

Сведок Драган Миловановић у критично време члан Владе и министар за рад и запошљавање, је изјавио да је био члан комисије коју је формирала Влада у циљу испитивања околности догађаја око хапшења браће Бановић и насталих догађаја у Центру у Кули. Колико се сведок сећа о овоме се расправљало и на две седнице Владе Републике Србије, као и на тзв. колегијумима Владе. У току побуне премијер Зоран Ђинђић је ишао у Кулу на преговоре са припадницима Јединице, а у току протеста је и постигнут некакав договор и компромис, након чега је и донета одлука о формирању комисије у којој су поред сведока били и Владан Батић и Драган Веселинов. Током рада комисија је тражила писмене изјаве од Горана Петровића и Зорана Мијатовића, а у Кули комисија је разговарала са Душаном Маричићем, Звезданом Јовановићем и Веселином Лечић. Био је један неформални разговор са још неким припадницима. Извештај комисије према сећању сведока је презентираан Савету за националну безбедност, а сведок мисли да је извештај достављен и Влади Републике Србије. Не може да се сети да ли је извештај разматран и да ли је о извештају било гласања.

Сведок Милорад Брацановић у својој изјави датој истражном судији изјавио је да је у време побуне Јединице за специјалне операције био начелник

Седме управе, а то је управа за технику, односно управа за прислушкивање у Ресору државне безбедности.

У телефонском разговору Милорад Улемек га је обавестио да су припадници Јединице напустили своја задужења и вратили се у Кулу, јер су преварени од стране начелника службе и послати да хапсе браћу Бановић, због чега су ступили у протест, те да он планира да иде у Центар у Кулу и да их смири.

Након тога, сведок Брацановић се састао са начелником Ресора државне безбедности Гораном Петровићем како би га обавестио о својим сазнањима о насталој ситуацији у Јединици за специјалне операције и намери да оде у Центар у Кулу. Истом приликом му је рекао да је некоректно што је Јединица злоупотребљена, на шта му је Горан Петровић рекао да га је Душко Маричић звао да поводом тога оде у Кулу, али да он неће ићи. Сложио се са Брацановићевим предлогом да он оде у Центар у Кулу.

Брацановић је покушао да ступи у контакт са Легијом и Крсмановићем, али су телефони били искључени. Једино је звонио директан телефон, али на њега се нико није јављао. Дошао је до капије Центра у Кули, где га маскирани припадници Јединице нису пустили, а након што им је рекао да је дошао да разговара са командантом Јединице, добио је обавештење да из команде неће да разговарају са њим, након чега се вратио. О свему је обавестио Горана Петровића.

Након дан, два позвао га је Чедомир Јовановић и рекао му да треба да оду код Душана Михајловића, кога сведок пре тога никада није видео. Након што је отишао код Душана Михајловића, Михајловић је тражио да му Брацановић објасни шта он мисли о свему томе шта се догађа у Кули, рекао му да су Горан Петровић и Зоран Мијатовић поднели оставке и шта он мисли ко би могао да буде начелник службе. Михајловић је поменуо неколико имена, након чега је питао Брацановића да ли би он прихватио место начелника Ресора. Пошто је Брацановић одбио, Михајловић је од њега тражио да он предложи некога, након чега је Брацановић рекао да би то могао да буде Андреја Савић. На захтев Михајловића, Брацановић је позвао Андреју Савића који је дошао на разговор, коме су присуствовали Душан Михајловић, Чедомир Јовановић и Милорад Брацановић. На том разговору Душан Михајловић је Милорада Брацановића питао да ли он прихвата да буде заменик, што је овај такође одбио. На томе су инсистирали и Чедомир Јовановић и Андреја Савић.

На следећој седници Владе, Андреја Савић је изабран за начелника Ресора државне безбедности.

Наредног дана сведока је позвао сада покојни Душан Спасојевић и љутито му рекао да један човек хоће да га види, те да дође на Кошутњак код „Хајдучке чесме“. Сведок Брацановић је о томе обавестио Андрију Савића, Радована Кнежевића, Чедомира Јовановића, оперативца Вељковића, јер се плашио да се ради о сачекуши. На Кошутњаку код „Хајдучке чесме“, Милорад Брацановић је сео у возило са Душаном Спасојевићем који му је рекао да га води да види човека. Кренули су пут Новог Сада. Све време пута су ћутали. Након доласка у Кулу, ушли су у Центар, где су се састали са Легијом. На питање Милорада Брацановића о чему се ради и шта се догађа, Милорад Улемек му је одговорио: „Овде влада хаос, људи су, зајebали су нас за браћу Бановић... преварили су ме, и мене и Јединицу, имам утисак да ми и Јединица,

да ми и људи из Јединице више не верују и не знам шта да радим, шта ми ти саветујеш". Брацановић му је саветовао да одмах прекину ту „глупост“, да одустану од захтева за смену Душана Михајловића, као и да разговарају са начелником Ресора. Легија је рекао да то не долази у обзир, јер они не подносе начелника Ресора. Након што му је Брацановић саветовао да разговарају са новим начелником и рекао да је то Андреја Савић, Милорад Улемек је пристао да са њим разговара, и да ће о томе обавестити Јединицу. Сведок Брацановић је обећао да ће Андреји Савићу пренети спремност Јединице да са њим разговара. Након разговора који је трајао петнаестак минута, вратио се за Београд.

О разговору са Милорадом Улемекком обавестио је Андреју Савића, који је пред њим позвао Душана Михајловића. Идеја Савића била је да наредног дана са Сретеном Лукићем оде у Јединицу у Кули и договори да се побуна односно протест обустави.

Сведок Брацановић је за себе изјавио да није био човек Горана Петровића и Зорана Мијатовића. Са Гораном Петровићем имао је сукобе.

Свој однос са Милорадом Улемекком сведок је објаснио као чисто професионалан, није било надређености и подређености између њих двојице и један и други су одговарали начелнику Ресора. Објаснио је да је Легију позвао, након што је чуо да се у служби прича о њиховој злоупотреби, иако Легија није био командант, али је био човек кога су поштовали, чија реч је важила и који је једино могао то да заустави.

Сведоку није познато да је Јединица у време протеста претила заузимањем аеродрома и телевизије, као ни другим насиљем, уколико се не испуне њихови захтеви.

Сведок Дејан Миленковић је, приликом испитивања од стране истражног судије, изјавио да његова сазнања о побуни Јединице за специјалне операције потичу од дана када је Милорад Улемек дошао у Шилерову улицу и покојном Душану Спасојевићу рекао да ће ситуацију која је тренутно избила око хапшења браће Бановић, а која њима одговара, искористити. Милорад Улемек је рекао да он иде у Кулу, а договорили су се да Душан дође касније.

По његовим сазнањима целу побуну Јединице за специјалне операције водили су Душан Спасојевић и Милорад Улемек. Сведок је био упознат са свим детаљима, њиховим улогама као и користи коју су хтели да остваре насталом ситуацијом. Прави задатак, односно циљ, био је да се покаже моћ односно Душан Спасојевић је хтео да покаже колико је јак.

Сведок је изјавио да је и сам имао одређену улогу у побуни. Од покојног Душана добио је задатак да оде у Кулу и Милораду Улемеку однесе цигаре, што је и учинио. Други његов задатак био је да од Легије из Куле донесе писмо које је било за покојног премијера. Писмо је било написано писаћом машином, а преузео га је на капији Центра у Кули. Садржај писма је гласио „Ако мислиш да се ово заврши мирно дођи у Кулу“, у потпису је била „Берета Ф92“. Писмо је донео покојном Душану у Шилерову улицу. У вези писма Душан Спасојевић је рекао: „Ако је паметан човек, схватиће сад“. Душан Спасојевић и Милорад Улемек су хтели да искористе ситуацију, да траже смену начелника Ресора државне безбедности, а Душан Спасојевић је тражио и смену министра Душана Михајловића.

За време изласка Јединице на мост Газела сведок Миленковић добио је задатак да од Душана узме цигаре и исте носи припадницима Јединице који су били код Сава центра, како би припадници видели да их народ у томе подржава, што је сведок и урадио. Припадници су били паркирани у жутој траци на ауто-путу. Дељење хране и бацање цвећа пред припаднике Једнице било је изрежирано, са истом намером. Даље сведок је изјавио да је Милорад Брацановић са Душаном Спасојевићем ишао у Кулу у току протеста, јер је учествовао у томе. Не зна његов задатак у свему, али га је одвезао са новосадског ауто-пута где га је оставио Душан Спасојевић, до ресторана „Милошев конак“.

Након хапшења браће Бановић на коментар Милорада Улемек да је то погодан тренутак да се направи оружана побуна, Душан Спасојевић каже: „То Мекеру, то нам треба да покажемо моћ, да смо јаки“. Душан Спасојевић је хтео да искористи ситуацију и да чланове „Земунског клана“, који су тада били у притвору, а то су Милош Симовић, Аца Симовић, Владимир Милисављевић и Миле Луковић извуче из притвора. Сведок је објаснио да му је све то познато из разговора са Душаном Спасојевић са којим је био у одличним односима. Није му познато да ли је писмо, које је донео од Милорада Улемек Душану Спасојевићу, предато премијеру Ђинђићу, али зна да је исто вече у Шилерову дошао Чедомир Јовановић, кога је сведок сачекао, након чега је Јовановић отишао код Душана Спасојевића у једну просторију, где су се свађали. Да ли је Јовановићу предато писмо, сведоку није познато.

У току протеста Душан Спасојевић је по сазнањима сведока два пута ишао у Кулу, једном са Милорадом Брацановићем, а једном пре тога. Сведок је даље изјавио да је у време побуне командант Једнице био Душко Маричић, али да је фактички Јединицом руководио Милорад Улемек. Није му позната улога Веселина Лечића и Звездана Јовановића у побуни. Зна да су то били људи од поверења Милорада Улемек.

Након завршетка побуне сведок је био у Шилеровој када је дошао Милорад Улемек и рекао да је у Влади направио договор, те да су доста учинили, да су поставили своје људе, да је смењен Горан Петровић и Зоран Мијатовић, као и да ће Брацановић бити Савићев заменик. Душан Спасојевић је био задовољан, али и љут јер је он инсистирао и на смени министра полиције.

Чланови „Земунског клана“ који су били у притвору, током побуне нису пуштени.

Сведок је нагласио да је у време побуне Душко Маричић само формално био командант Јединице, али се ништа није питао, радио је све како Легија каже. Даље, сведоку је, из разговора који су водили Душан Спасојевић и Милорад Улемек на почетку побуне, познато да се иде до краја, да имају тимове који ће упасти у Владу и исту заузети.

Сведок Љубиша Буха приликом испитивања је изјавио, да је у току побуне Једнице за специјалне операције био у добрим односима са Милорадом Улемек и Душаном Спасојевићем. Зна да је Улемек у време побуне имао дужност да припаднике „Земунског клана“ „вади“ из затвора. У то време Душан Спасојевић није био у притвору. Побуна је имала за циљ да покаже њихову моћ и да су јачи од државе. У томе је учествовао Милорад Улемек, Душан Спасојевић и Милорад Брацановић.

Када су припадници Јединице кренули из Центра у Кули за Београд, сведока је позвао Душан Спасојевић и питао шта он мисли о свему томе. Пошто је сведок знао да им се разговори слушају није желео да разговара. Сведока је у јутарњим часовима позвао и Беба Поповић и замолио да изађе код Сава центра, да на припаднике утиче да се све заустави. Припадници Јединице код Сава центра нису хтели да разговарају са Зораном Мијатовићем који је ту долазио. Током тог изласка припадника Јединице сведок је био у непрекидном контакту са Душаном Спасојевићем. Након што је добио информацију да припадници Јединице не намеравају да се повуку и да иду до краја, сведок је обавестио Мијатовића, након чега је Мијатовић дао оставку. Зоран Мијатовић им је сметао због „Ибарске магистрале“. Припадници Јединице поред смене Зорана Мијатовића тражили су и смену министра полиције. Током изласка припадника код Сава центра Душан Спасојевић и Милорад Улемек организовали су да старије жене припадницима донесу пиће и кафу како би јавност видела да је народ изашао на улицу.

Током побуне сведок је на позив Бебе Поповића, ишао код њега у стан, где је Зоран Мијатовић желео да разговара са њим. Од сведока је тражено да уради шта може како би побуна стала али он то није могао да им обећа и поред тога што је био у добрим односима са Спасојевићем и Улемекком.

Милорад Улемек је тога дана када су припадници Јединице излашли код Сава центра имао суђење у Палате правде, након чега је и он дошао код Сава центра и прикључио се припадницима. Био је у једном од возила. Душан Спасојевић је у то време био близу Сава центра и у више наврата се чуо и видео са сведоком. Да је у побуни учествовао и Милорад Брацановић сведок је сазнао од Милорада Улемекка и Душана Спасојевића.

Побуна је била и један од начина да се из притвора пусте припадници „Земунског клана“. Милораду Улемеку је највећи проблем био како да доведе Милорада Брацановића на врх службе, што је кроз побуну учинио. Остали припадници Јединице, нису знали праве разлога побуне, њима је речено да је побуна организована због хапшења лица која су испоручена у Хаг. На крају побуне из притвора су пуштени Луковић, Симовић и Крсмановић.

Сведоку је Душан Спасојевић рекао да је Звездан Јовановић хтео да убије Чедомира Јовановића, када је овај долазио у Кулу. Чедомир Јовановић је био њихов непријатељ, био им је препрека, јер није дозвољавао да имају било какав контакт са државом. Милорад Улемек и Душан Спасојевић имали су сазнање да Чедомир Јовановић планира да са 10.000 полицајаца крене на њих, па је то још један разлог зашто им је сметао. Од Душана Спасојевића и Милорада Луковића сведок је сазнао да имају намеру радикализације протеста, тако што ће извести хеликоптер, којим ће ићи изнад колоне и доћи у Београд.

Сведок Душан Крсмановић, у своме исказу о сазнањима које има у вези оружане побуне Јединице за специјалне операције, је изјавио да је у 2001. години био припадник криминалне групе сада покојног Душана Спасојевића. У односу на саму оружану побуну сведок је изјавио да је од Душана Спасојевића чуо, односно Душан Спасојевић се хвалио да је у побуни он био главни, и то је говорио припадницима групе све до полицијске сабље 2003. године, помињући ту и Легију као организатора побуне. У односу на излазак припадника Јединице

за специјалне операције код Сава центра сведок је изнео чињенице да је сада покојни Душан Спасојевић припадницима оружане побуне пружао логистичку подршку, тако што им је делио храну, приказујући то као подршку грађана побуни. Сведоку је такође познато да је Дејан Миленковић по наређењу Душана Спасојевића ишао у Центар у Кулу, али разлог одласка сведок не зна. У току побуне сведок је од Душана Спасојевића чуо да се војска и жандармерија сигурно неће мешати, а да су Милорад Улемек и Спасојевић били задовољни доласком Милорада Брацановића на место заменика начелника службе, чуо је од Спасојевића, јер су ова двојица од тог тренутка, како је Спасојевић говорио, контролисали државну безбедност.

Сведок Саша Пејаковић је, у свом исказу које је Тужилаштво за организовани криминал прикупило у смислу одредбе члана 504ђ ЗКП-а, изјавио да је био припадник Јединице за специјалне операције која се налазила у саставу Ресора државне безбедности. У 2001. години радио је у личном обезбеђењу Чедомира Јовановића, Душана Спасојевића и Милорада Улемек, а у време протеста ЈСО у обезбеђењу Милорада Улемек. Надаље је изјавио да је у време протеста Милорад Улемек био у Кули, а да је он био заједно са њим. Није припадао командном кадру, па тако ни не зна о било каквим састанцима и одлукама у вези протеста. У време протеста Милорад Улемек је имао неко суђење у Београду, и сведок је био у његовој пратњи, не у истом возилу, и тада када је био са Милорадом Улемек на суђењу видео је припаднике ЈСО на путу код Сава центра са личним наоружањем. Према сазнању сведока повод за протест је било хапшење браће Бановић и њихово изручење Хагу, то му је познато јер се у Јединици причало да су припадници изманипулисани.

Сведок Слободан Ергарац, изјавио је да је у време побуне Јединице за специјалне операције био начелник Одељења за безбедност те јединице.

Окривљени Лечић, који се вратио са састанка са начелником и замеником начелника Ресора из Института, рекао му је да треба да иду у Кулу да виде шта се догађа јер је тамо кренуо протест припадника Јединице. Истог дана са Веселином Лечићем, Александром Поповићем, Милутином Атељевићем и Војом Сивиљ, сведок је отишао у Центар у Кулу. Сведок претпоставља да је Лечић налог за одлазак у Кулу добио од Зорана Мијатовића. По доласку у Центар, од њих су тражили да предају мобилне телефоне, што су и учинили, али не може да се сети ко је од њих то тачно захтевао. Објаснили су им да су од руководства Ресора припадници Јединице тражили објашњење за њихово ангажовање у акцији хапшења браће Бановић, па како исто нису добили, тражили су од начелника Ресора да дође у Кулу, на шта он није пристао, након чега су се затворили у Центар и започели протест.

Сведок је изјавио да је за време протеста остао у Центру у Кули, одакле све време трајање протеста није излазио. Истакао је да за то време припадници Јединице нису радили. Комуникацију са Ресором у Београду нису имали, нити су могли да комуникацију са њима. Током протеста у Јединици је била ванредна ситуација. Познато му је да су припадници Јединице током трајања протеста излазили из Центра, једном предвођени Звезданом Јовановић.

Одлазак у Центар у Кулу на почетку протеста објаснио је као извршење налога добијеног од руководства Ресора, који је њима био надређен.

Сведок је видео да су у Центар у Кулу током трајања протеста долазили Милорад Улемек, Чедомир Јовановић, покојни премијер, Иван Ђорђевић, министар Михајловић, Андрија Савић и Сретен Лукић.

Сведок је додао да је наређење за одлазак у Кулу 09.11.2001. године добио од Веселина Лечића. Лечић им је објаснио да у Кулу одлазе да виде шта се тамо догађа, да команданту пренесу поруку да наредног дана дође у Београд, да ће бити смењен и да ће доћи нови командант. Након смене Маричића командант јединице био би Петраковић.

Сведок је током трајања протеста видео да је Милорад Улемек укључен у активности команде Јединице. Није му познато да је тих дана у Центар у Кулу долазио Душан Спасојевић.

Сведок Александар Поповић је, приликом испитивања од стране истражног судије, изјавио да је у Јединици за специјалне операције и то у Одељењу за контраобавештајне, обавештајне и безбедносне послове, а које одељење је припадало Команди, радио од лета 2001. године.

На позив потпуковника Лечића, у новембру месецу 2001. године, ишао је на састанак код команданта Маричића, у Београду, где је био присутан и Јовановић, помоћник за резервни састав, као и четири припадника антитерористичке групе, а где им је саопштено да треба спровести хапшење браће Бановић. Том приликом показане су им фотографије, речено да се ради о лицима из криминогене средине, да су лица опасна, склона бекству, пружању отпора и да су наоружана. То су му рекли командант Маричић и потпуковник Лечић. Хапшење наведених лица спроведено је и поред обећања врха службе да Јединица за специјалне операције неће бити ангажована за хапшење хашких оптуженика. Информацију о неангажовању Јединице сазнао је у разговору са њеним припадницима.

Наредног дана Лечић је сведока обавестио да је у телефонском разговору од команданта Маричића сазнао да лица која су претходног дана лишена слободе, нису трговци дрогом, него лица која су оптужена за ратне злочине, а која су након хапшења изручена Хашком трибуналу. Сазнао је и да је стање у Јединици алармантно, да је дошло до негативног набоја припадника Јединице усмереног ка команди, односно врху Службе, начелству Ресора и врху МУП-а.

Сведок је даље навео да му је окривљени Лечић пренео команду и задатак окривљеног Маричића да дођу у Кулу. У Кули је сазнао да је Јединица злоупотребљена и обманута. Командант Маричић их је питао да ли желе да остану у Кули са целокупним саставом, што су они једногласно прихватили због функције посла, која им је налагала да буду међу припадницима. Командант Маричић наложио им је да предају мобилне телефоне и обавестио их да се у Центру може користити једино фиксни телефоном и то по његовом одобрењу. Сведок је даље изјавио да је током свог боравка у Центру у Кули, све време извештавао капетана Ергарца и потпуковника Лечића о догађајима у Центру и поред тога што је било тешко остварити контакт међу припадницима, јер је постојало неповерење. Сведок је објаснио да је његов задатак био да контролише понашање припадника, да не би дошло до неког екцеса, јер је припадницима била дозвољена комуникација са околином.

Током протеста са припадницима Јединице, односно са окривљеним Лечићем сведок је изашао код Сава центра. Припадници су били наоружани

личним наоружањем и то пиштољима, док је „дуго наоружање“ било у возилима којима су дошли до Сава центра.

Током протеста сведок је видео да су у Центар у Кули долазили покојни премијер, министар унутрашњих послова, Чедомир Јовановић, Милорад Улемек, као и бројни новинари. Душана Спасојевића није видео.

Сведок је објаснио да је одељење у коме је он радио упутства и смернице за рад добијало од начелника Ресора, преко помоћника команданта за безбедност. Разлог због кога су он и Лечић отишли у Кулу на позив команданта Маричића, објаснио је да су једино на тај начин могли да обављају посао који су радили. Због ванредне ситуације у Јединици извештаје о свом раду и немогућности коришћења техничких средстава подносили су усмено, не улазећи у то како ће информације бити пренете до врха Ресора. За време боравка у Кули, окривљеног Лечића није питао да ли информације које му он доставља, Лечић прослеђује даље.

Одбране свих окривљених у односу на оправданост сумње да су извршили кривично дело које им се ставља на терет овом оптужницом не треба прихватити. Њихове одбране су у целости у супротности са изведеним доказима. Покушај окривљених да својим одбранама прикажу да оно што се догађало у Јединице за специјалне операције у временском периоду од 09. до 17.11.2001. године, није побуна, већ протест Јединице, због како су навели чињенице да су изманипулисани у ангажовању припадника Јединице приликом хапшења браће Бановић, када у ствари нису знали идентитет лица која хапсе, нити пак да се ради о хашким оптуженицима, су оповргнуте доказима предложеним за извођење на главном претресу. Тврдња окривљених у одбранама да су имали обећање државе да неће припадници Јединице бити ангажовани у хапшењу лица са хашких оптужница није доказана ни једним доказом. Напротив, предложени докази недвосмислено указују да су окривљени учинили кривично дело оружане побуне, са циљем да дође до смене Владе и председника Владе др Зорана Ђинђића, како би Владу и председника онемогућили у остваривању донетих циљева у борби против организованог криминала и испуњења обавезе хапшења и изручења лица оптужених пред међународним судом у Хагу. Потпуно је јасно да су захтеви према државним органима били политички, јер су се односили на смену министра полиције и смену руководиоца Ресора државне безбедности као врло значајног Ресора Министарства унутрашњих послова, а тиме и државе, са јасним циљевима да или дође до смене Владе или да дође до смене челних људи, где је намера организатора побуне била да поставе на руководећа места Ресора државне безбедности оне људе који би били под њиховом контролом, па би тиме себе и припаднике Јединице заштити од кривичног прогона за учињена кривична дела.

Налазим да је предлог за продужење притвора према окривљенима основан. Сматрам да и даље стоје разлози за продужење притвора против окривљених Веселина Лечића, Мића Петраковића, Драгослава Крсмановића, Драгише Радића и Владимира Потића на основу члана 211 став 1 тачка 4 ЗКП-а, јер се окривљенима ставља на терет извршење кривичног дела оружане побуне

из члана 124 став 1 и 2 Кривичног закона СРЈ, за које кривично дело је прописана казна затвора преко десет година, а начин извршења кривичног дела указује на нужност продужења притвора. Наиме, оправдана сумња да су оружану побуну организовали пензионисани командант Јединице за специјалне операције Милорад Улемек и вођа криминалне организације „Земунски клан“ сада покојни Душан Спасојевић, у којој побуни су учествовали припадници тзв. командног кадра, помоћници команданта за специјалне операције и велики број припадника Јединице за специјалне операције, која је припадала Ресору државне безбедности МУП-а Републике Србије, Министарству унутрашњих послова, чији је основни задатак био чување уставног поретка државе, чување безбедности грађана Републике Србије и њихове имовине, а који су се оваквом оружаном побуном супротставили Уставу и правном систему државе и да су били спремни на примену насиља, указује на извршење тешког кривичног дела са могућим тешким последицама. Надаље, манифестовање силе и моћи за време трајања оружане побуне када су организатори и учесници оружане побуне у два наврата угрозили безбедност грађана изласком из Центра у Кули, најпре на ауто-пут код Врбаса, а потом и на ауто-пут код Сава центра у Београду, при чему су били наоружани пиштољима, аутоматским пушкама и са монтираним пушкомитраљезима на појединим возилима, а да су претили заузимањем аеродрома у Београду, зграде Владе Републике Србије и зграде РТС-а такође указују на чињеницу извршења тешког кривичног дела уз угрожавање безбедности грађана и њихово узнемирење.

Из свега наведеног сматрам основаним да се према свим окривљенима предложи притвор у складу са предвиђеним законским основом.

**ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА
ЗА ОРГАНИЗОВАНИ КРИМИНАЛ
Димитрије Попић**

